

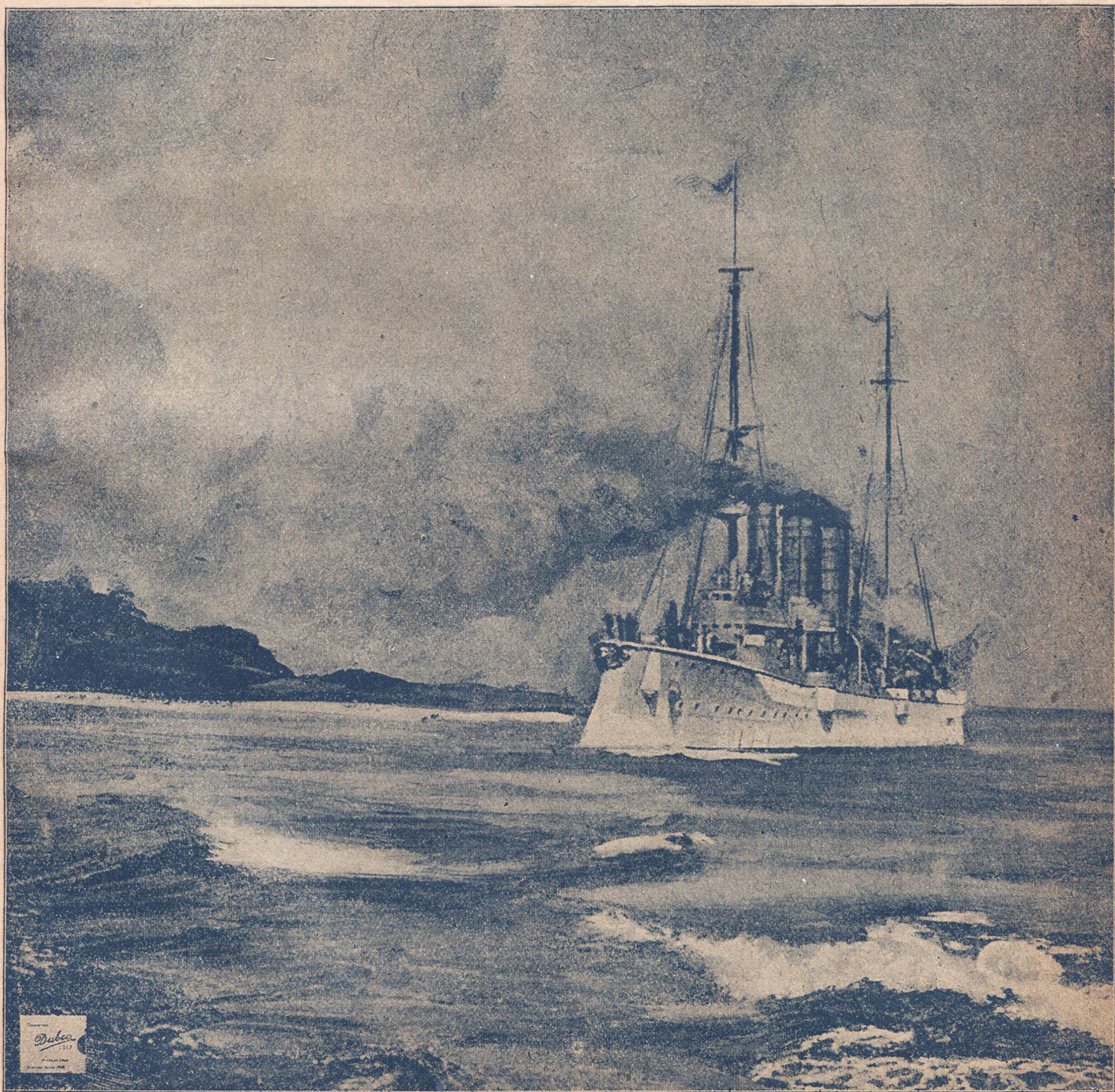
Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 342

Het Pirateneiland.

Deutscher Verlag
Düsseldorf
1912

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: Bestelhuis voor den Boek- en Dagbladhandel.

HET PIRATENEILAND.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager lopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Het stoomjacht „Victoria”.

Op een schoonen middag in het midden van de lente stevende een fraai jacht met vollen stoom over den Indischen Oceaan, ter hoogte van de Nicobaren.

Het vaartuig hield koers naar de kust van Siam en voer in Noord-Oostelijke richting.

Op den spitsen voorsteven was met vergulde letters het woord „Victoria” aangebracht.

Het stoomjacht kon omstreeks duizend ton meten en was volkomen zeewaardig, al zou het wellicht eene gewaagde onderneming blijven met dit sierlijke vaartuig den Oceaan over te steken.

De „Victoria” was sneeuwwit geschilderd en zijne ranke vormen wezen er op, dat het eene buitengewoon groote snelheid kon ontwikkelen, daartoe ook in staat gesteld door zijne triple compound stoomturbines, welke het vaartuig eene snelheid konden geven van ruim dertig knopen per uur.

De voorsteven was zoo scherp als een mes, en wanneer de wind gunstig was, konden de zeilen geheschen worden, die de snelheid nog hielpen vermeerderen.

De zee was op het oogenblik glad als een spiegel en het jacht doorsneed de golven met het grootste gemak.

Aan boord van de „Victoria” bevonden zich dertig personen, waarvan twaalf koppen bemanning.

De eigenaar van het prachtige jacht was Lord Henry Stoun-ton, een der rijkste grootgrondbezitters van het Vereenigd Koninkrijk, die eenigen tijd in Engelsch Indië had doorgebracht en nu met een aantal gasten een plezierreisje gemaakt had langs de kusten van Sumatra, Birma en Siam.

De kapitein van het jacht heette John Wilkie. Hij was een reusachtige Schot en reeds lang in dienst van Lord Stoun-ton, die hem had leeren kennen als

een trouw vriend en een beproefd zeeman, die alle zeeën op zijn duimpje kende.

Op dit oogenblik stond de kapitein alleen op de brug en zijn gelaat met de krachtige trekken had eene zorgelijke uitdrukking.

En toch scheen het, dat hij geen reden had om zich te beklagen!

Het weder was buitengewoon fraai, misschien een weinig te warm, maar dat gevoelde men hier op zee veel minder dan op het land, de reis was zeer voorspoedig geweest en Lord Stoun-ton had hem juist den vorigen dag eene extra toelage beloofd!

Kapitein Wilkie leunde over de balustrade, welke de brug van voren afsloot en tuurde peinzend naar den gezichtseinder, als wilde hij trachten de kust te zien, hetgeen onmogelijk was, daar zij zich op vele honderden kilometer afstand bevonden.

Maar nu wendde hij het hoofd om.

De trap naar de campagne kraakte onder de voetstappen van een der officieren.

Het was David Green, de eerste stuurman.

Hij kwam langzaam op den kapitein toe en ging naast hem over de reeling leunen.

Een tijd lang werd er geen woord tusschen de beide mannen gewisseld.

Toen begon Green op fluisterenden toon, als vreesde hij, dat men hem zou hooren:

— Hoe staat het er nu mee, Kapitein?

— Ik heb niets anders gemerkt, Green. En toch — er broeit iets! Ik durf er op zweren, dat die rekel van een Melvil iets in zijn schild voert! De kerel heeft mij niet bevallen van het eerste oogenblik waarop ik hem zag! Ik wilde dat ik hem nooit had aangemonsterd! Maar ik moest wel! Ik heb mannen moeten aannemen zonder naar hun getuigschriften te kunnen vragen, want ik was blij, de bemanning compleet te hebben! Je weet zelf, hoe de malaria opruiming onder onze manschappen heeft gehouden — en Lord Stoun-ton wilde dit reisje volstrekt maken!

— Ik hoop, dat hij er geen spijt van zal hebben — en ik wilde wel, dat wij weder veilig en wel in de haven van Rangoon lagen, hernam de eerste stuurman op ernstigen toon. Niet alleen Melvil bevalt mij niet — ook de stoker Chaloup, de kok Spyglass en Montez, de matroos, bevallen mij niet. Het is een internationaal allegaartje — en ik zou niet

gaarne durven instaan voor het verleden van die kerels!

— Ik zou wel gaarne willen weten, wat zij in de laatste dagen toch voortdurend met elkander te fluisteren hebben, hernam de kapitein nadenkend, zijn gelaat nog altijd in zorgelijke rimpels getrokken. Zij hokken bijeen op het voordek en als men naderbij komt, zwijgen zij eensklaps als het graf en gaan huns weegs, om een kwartier later opnieuw te beginnen. Als het niet te dwaas klonk zou men zeggen, dat zij eene samenzwering op touw zetten! Maar — tegen wien of tegen wat?

— Misschien behooren die mannen tot een of andere revolutionaire partij, meende Green.

— Maar zij zijn van verschillenden landaard! riep John Wilkie uit. Melvil is een Mexikaan, Chaloup is Franschman, Spyglass is Ier, Montez is Spanjaard!

— Maar de overige matrozen zijn Engelschen of Indiërs — en ik denk toch wel niet, dat zij zullen luisteren naar het stoken van Melvil!

— Dat hoop ik van harte! zeide Wilkie op gedempten toon. Maar als wij veilig binnenkomen — dan neem ik mij stellig voor, nooit meer manschappen aan te monstern, of zij moeten van uitstekende getuigschriften voorzien zijn!

Op dit oogenblik werd het hoofd van Lord Stoun-ton boven aan de trap naar de campagne zichtbaar.

Het was een krachtig gevormd hoofd, van een man met een sterken wil, met vierkante kaken, een stevig ingeplanten neus, donkere wenkbrauwen en een hoog, gewelfd voorhoofd.

De oogen waren staalblauw, groot en met een doordringenden blik.

Lord Stoun-ton kon ongeveer veertig jaar zijn, en aan de slapen begon het haar lichtelijk te grijzen.

— Hoe is het, waarde Wilkie? Denkt gij hedenmiddag op de campagne te blijven? Zal men U niet op het achterdek zien?

— Ik vraag verschooning, Mylord! antwoordde Wilkie. Ik moet nog het een en ander met Green bespreken. Ik zal dadelijk beneden komen.

— Haast U! Richard wil volstrekt, dat gij hem uitlegt, waarom zijn scheepje niet in de badkuip wil varen!

— Ik zal dadelijk eens naar zijn schip komen zien, Mylord! kwam de kapitein glimlachend.

Het hoofd van den eigenaar van de „Victoria”

verdween en Wilkie wendde zich tot den eersten stuurman en zeide zacht:

— Houdt haar maar Noordelijk, Green.

— Hoe is het bestek?

— 10 graden Noorderbreedte, 98 Westerlengte.

Als alles goed blijft gaan, en wij worden gespaard voor een van die hevige stormen, welke in deze zeeën zoo onverhoeds kunnen opsteken, dan kunnen wij overmorgen te Rangoon zijn.

— Zoudt gij niet eens met Mylord spreken over wat ons zoo verontrust?

Wilkie dacht even na, en antwoordde toen:

— Niet voordat het klaarblijkelijk is dat de schurken iets kwaads in den zin voeren. Ik wil Mylord niet noodeloos ongerust maken.

Hij knikte den stuurman toe en daalde de trap af, die naar het dek voerde.

Aan den voet van de trap stond een matroos, lui met de armen over elkander geslagen en op een eind sigaar kauwend.

Hij bleef onverschillig in dezelfde houding staan, toen Wilkie langs hem ging.

— Wat is dat, Montez? vroeg de kapitein streng. Wat sta je hier te luieren? Weet je niet, waar hier aan boord je plaats is?

De Spanjaard hief langzaam het hoofd op en keek Wilkie gluisperig tusschen zijne half dicht geknepen oogen aan. Toen zeide hij in slecht Engelsch:

— De tijd zal komen, dat de matroos kan gaan en staan waar hij verkiest!

De man had nog niet uitgesproken of de zware vuist van den kapitein viel hem tusschen de oogen en hij sloeg tegen het dek.

— Dat zal je leeren, onbeschaamd tegen je gezagvoerder te zijn! kwam Wilkie op dreigenden, maar gedempten toon. En maak nu dat je het middenschip afkomt, of ik ransel je er af.

De Spanjaard kwam wankelend overeind en wierp den kapitein een blik van doodelijken haat toe.

Daarop sloop hij weg naar het vooronder, zonder verder nog een woord te zeggen.

Wilkie keek hem een oogenblik na en mompelde in zichzelf:

— Ja, er broeit wat! Het is zeker dat er wat broeit! Maar wat — maar wat!

Hij liep onder de campagne door naar het achterdek, waar een groot zonzeil was uitgespannen.

Daaronder waren gemakkelijke, rieten dekstoelen

neder gezet, waarin de gasten van Lord Stounton zich hadden uitgestrekt.

Er waren op de reis louter mannen aan boord van het jacht, politieke vrienden van den jachtbezitter en eenige familieleden.

Het dichtst bij het lage boord zat de neef van Lord Stounton, Frederic Treslong, een jonge man van omstreeks dertig jaar met een smal, gebruind gezicht, glad geschoren en om welks dunne lippen voortdurend een vage glimlach speelde.

— „Freddy met den Glimlach” — zoo noemden hem zijn vele sportvrienden in Rangoon, waar hij de laatste jaren als secretaris van den gouverneur werkzaam was geweest.

Naast hem zat een knaap van ongeveer acht jaar, met een vlug matrozenpakje aan, een guttig jongensgezicht en de sterke moedige oogen van zijn vader, Lord Stounton, wiens groot fortuin hij eenmaal zou erven, met de titels en de uitgestrekte bezittingen in Schotland.

Dat was de kleine Richard.

Veel aanspraak had de jongen zeker niet aan boord, want de gasten waren voor het meerendeel mannen van een zekeren leeftijd, ondanks hun vacantie met het hoofd vol plannen en politieke redevoweringen, en ook de jonge neef van den toekomstigen Lord liet zich niet veel aan hem gelegen liggen.

De moeder van den jongen Lord bevond zich op dit oogenblik te Calcutta, waarheen zij op voorschrift van haar eigen echtgenoot, die geneesheer kon zijn als hij niet toevallig politicus was, was afgereisd, en alleen op zijn eigen dringend verzoek had Richard's vader hem toegestaan, de plezierreis mede te maken.

De kok, Spyglass, diende juist eenige verfrischingen rond, of liever, hij zette eene schaal met gebak en flesschen port neder op de vierkante rieten tafel, die in het midden van het achterdek was geplaatst.

Langzaam begon de zon naar de kim te nijken.

Het was zoo windstil, dat de zeilen, als men ze geheschen had, slap omlaag zouden hebben gehangen.

De golven hadden lange deiningen, en de zee geleek van olie te zijn.

— Wat denkt gij van het weer, Wilkie? vroeg Lord Stounton, toen de kapitein met eene buiging in den kring trad.

— Ik wil U niet verhelen, dat ik met opzet full speed laat loopen, Mylord! antwoordde Wilkie, met een blik op de zee. Die windstilte bevalt mij niet, in het geheel niet. En zie eens naar de eigenaardige leikleur van de zee! De zon is koperkleurig, alle onbedrieglijke teekenen, dat er een storm op til is, en een storm in deze zeeën, dien ontloopt men liefst!

— Maar wij zullen Rangoon toch zeker wel halen, kapitein? vroeg Treslong, den kapitein tusschen zijne half dichtgeknepen oogen aankijkend.

— Dat hoop ik, mijnheer, dat hoop ik, en anders loopen wij een haven van Tenasserim binnen, — Linja, Tavoy of Jih.

— O, kapitein, U moet werkelijk eens naar mijn schip omzien! zoo maakte de kleine Richard een einde aan dit gesprek. Het wil niet varen!

— Dat is een groot gebrek voor een schip, Jonker! kwam Wilkie glimlachend. Wij zullen aanstonds wel eens zien wat het is! Gij blaast toch wel hard genoeg in het zeil?

— O ja! Maar ik wilde de blaasbalg hebben van den kok, en toen ik er om vroeg, zeide hij, dat ik een klap op mijne wang kon krijgen, als ik niet vlug de kombuis uitging!

— Wat is dat? riep Lord Stoun-ton uit, die de laatste woorden toevallig gehoord had. Wat zeg je daar, Richard? Maak je een grapje, jongen?

— Neen, vader, dat zei hij werkelijk!

Lord Stoun-ton balde de vuisten in drift, mompelde iets en wilde opstaan, maar een paar woorden, welke Wilkie hem haastig influisterde, deden hem weder plaats nemen, terwijl er een angstige uitdrukking op zijn gelaat verscheen.

Terwijl de gasten zich te goed deden aan de thee, de port en het gebak, stonden de kapitein en Lord Stoun-ton op en begaven zich naar de hut van Wilkie, die zich onder de campagne bevond.

Lord Stoun-ton deed aanstonds de deur dicht en wendde zich haastig tot den kapitein met de vraag:

— Wat wildet gij zooeven zeggen, Wilkie? Waarom mocht ik niet direct naar Spyglass toegaan en hem zeggen, wat ik van hem dacht? Wat beteekent dat alles?

— Ik wil het U in een paar woorden mededeelen, Mylord, ik heb de bemanning in de laatste dagen goed gadegeslagen, en ik vrees, dat er iets onder hen broeit, dat zij iets kwaads in den zin hebben.

HOOFDSTUK II.

Muiterij aan boord.

Lord Stoun-ton keek Wilkie een oogenblik verschrikt aan, maar met eene ongeloovige uitdrukking op zijn gezicht.

Toen riep hij uit:

— Maar wat gij daar zegt, Wilkie, lijkt mij geheel en al onwaarschijnlijk! Pine, Meerybone en Hoggins zijn immers reeds jarenlang in mijn dienst!

— Voor hen vrees ik dan ook niet, Mylord! Op hen kunt gij zeker wel rekenen, maar voor de trouw van de overigen zou ik mijne hand niet in het vuur

durven steken. Het spijt mij nu achteraf meer dan ik U zeggen kan, dat ik genooddaakt ben geweest matrozen aan te nemen, zonder dat ik heb kunnen onderzoeken hoe het met hun verleden stond! Maar er was haast bij de zaak en gijzelf hebt er op aangedrongen, dat ik snel moest monstereu, gelijk gij U wel zult willen herinneren!

— Dat is zoo, Wilkie, en ik blijf er bij, dat gij de zaak te duister in ziet! Ik meen ook in de laatste dagen wel iets onbeschaamds in de houding van

sommige matrozen te hebben opgemerkt, maar daaraan hecht ik niet veel waarde, zooals gij er aan schijnt te hechten.

— Toch zou ik U dringend willen verzoeken, Mylord, voorzichtig te zijn! Die Melvil bevalt mij in het geheel niet en datzelfde kan ik zeggen van den kok Spyglass en van den stoker Chaloup. Zij staan altijd met hun drieën te fluisteren, het maakt op mij den indruk, alsof zij ergens over beraadslagen en dat kan niet veel goeds zijn!

Een diepe rimpel vertoonde zich op het hooge voorhoofd van Lord Stoun-ton.

Hij dacht een oogenblik na en zeide toen:

— Niets van uwe vrees en uwe verdenkingen tegen mijn gasten, Wilkie! Zij behoeven niet ongerust te worden gemaakt! Maar als gij werkelijk vreest, dat die kerels iets slechts in den zin zouden kunnen hebben, — ofschoon ik mij volstrekt niet kan voorstellen, wat dat wel zou kunnen zijn, — houdt dan op de eerste de beste haven aan, waar wij die schavuiten aan wal kunnen zetten.

— Dat had ik U juist willen voorstellen, Mylord. Het is zeer goed mogelijk dat ik al te zwaartillend ben geweest, maar men doet in deze tijden beter, het zekere voor het onzekere te nemen!

— Op welke hoogte bevinden wij ons thans ongeveer?

— Tusschen de Kleine Andaman Eilanden en Sullivan Eiland.

— Hoever zijn wij nog van de naaste haven?

— Van hier tot Linja is het omstreeks honderdtachtig zeemijlen. Als wij bij het vallen van de duisternis, zoodat het niet wordt opgemerkt, het roer wenden, kunnen wij morgenochtend omstreeks zes uren te Linja zijn aangekomen.

— Handel dan, zooals gij het beste denkt, Wilkie, hernam Lord Stoun-ton. Ik begeef mij nu weder naar mijn gasten terug, want het is niet noodig, dat zij eenige verdenking gaan koesteren.

Hij wendde zich naar de deur, maar met den knop reeds in de hand, vroeg hij:

— Zoudt gij denken, dat die kerels gewapend zijn?

— Daar moet ik wel voor vreezen, Mylord! antwoordde de kapitein.

— Wat zoudt gij er van zeggen, als wij hen eens bevalen, hun wapens af te geven?

— Ik vrees, dat wij daar niet veel verder mede zouden komen, wij zouden alleen eene uitbarsting

kunnen verhaasten en zij zouden natuurlijk loochenen dat zij wapens bezaten, welke zij natuurlijk goed verborgen hebben.

Lord Stoun-ton zuchtte en begaf zich met een bezwaard hart weder naar het achterdek, want de mededeelingen van Wilkie hadden hem meer getroffen, dan hij wel wilde beken-nen.

Reeds eenige malen was het in deze wateren voorgekomen, dat de bemanning van een of ander schip, niet te groot, maar snelvarend, zich van het vaartuig had meester gemaakt en nooit was de politie ter zee en te land er in geslaagd, een spoor van de muitelingen terug te vinden, die nu misschien de zeeën afstroopten, zonder dat men wist, waar ze zich bevonden.

Hij vond bijna het geheele gezelschap over de verschansing leunen en turend naar een punt in de verte.

Hij voegde zich bij zijn gasten en vroeg:

— Waarheen kijkt gij zoo, mijne heeren? Is er iets bijzonders te zien? Zoudt gij het geluk hebben gehad, eene werkelijke zeelang te hebben ontdekt?

— Het heeft er inderdaad wel wat van, Henry, riep Treslong uit, die met een kijker gewapend was en voortdurend over de golven tuurde.

— Het is hetzelfde vreemde, lichtgrijze ding, dat wij ook gisteren en eergisteren heel even gezien hebben! riep een der gasten.

— Het zou een walvisch kunnen zijn, als deze dieren in deze zuidelijke streken voorkwamen.

— Misschien is het een buitengewoon groote bruinvisch, of een potvisch!

— Zou het geen haai kunnen zijn? vroeg iemand, die blijkbaar niet bijzonder op de hoogte was van afstanden en van de grootte, welke een haai kan bereiken.

Lord Stoun-ton had nu ook zijn kijker ter hand genomen en na een oogenblik naar het zonderlinge voorwerp te hebben getuurd, zeide hij:

— Ik geloof niet, dat het een levend wezen is, mijne heeren! Voor een haai is het veel te groot, het ding is minstens een zeemijl van ons verwijderd en op zulk een grooten afstand kan men een haai slechts als een stip zien.

— Maar toch beweegt het ding zich, zou ik zeggen! riep Treslong uit.

— Dat zal wel gezichtsbedrog zijn, hernam Lord

Stoun-ton schouderophalend. Misschien is het wel het kren-g van een of ander groot zeemonster, dat zoover zuidelijk is afgedreven. Aan eene duikboot behoeven wij niet te denken, anders zou ik zeggen, dat het er een was. Maar ik weet zeker, dat de Engelsche regeering hier op dit oogenblik geen duikbooten heeft, trouwens, als het ding boven water vaart, dan zou men den ingangstoren moeten zien en daarvan bemerk ik niets!

— Het is alweer verdwenen! riep een der gasten, die naar zijn thee en taart terugkeerde en spoedig door de anderen gevolgd werd.

Richard had zich echter van kapitein Wilkie meester gemaakt en hem meegetroond naar een van de badkamers, waar een kleine speelgoedstoomboot op het water in een halfge-vulden badkuip rondreef.

Snel begon de duisternis te vallen.

Sommige gasten hadden zich reeds naar hun hut begeven.

De kapitein stond op de campagne en wisselde nu en dan eenige woorden met Green, die nog altijd de wacht had en die zijn blikken voortdurend gevestigd hield op het compas voor hem.

Het achterdek was nu bijna verlaten en slechts een paar der gasten van Lord Stoun-ton lagen lui in hun gemakkelijke stoelen en rookten een sigaret.

Richard, wiens tijd om naar zijn kooi te gaan reeds gekomen was, maar die zich aan dezen plicht zoo lang mogelijk trachtte te onttrekken, had de wijk genomen naar het voorschip en vermaakte zich met naar het lichten van de zee te kijken, dat dien avond bijzonder sterk en schoon was.

Er bevond zich op dat oogenblik niemand, want alle matrozen bevonden zich in het vooronder, aan den avondmaaltijd vereenigd.

De maan stond hoog aan den hemel en het was zoo licht, dat men op tamelijk verren afstand vooruit kon zien.

De zee leverde een tooverachtig schouwspel op en scheen bezaaid te zijn met millioenen diamanten, robijnen en smaragden.

De knaap stond half verborgen achter de stellage van een der reddingsbooten en was verzonken in den aanblik van het voor hem zoo ongewone schouwspel, toen hij eensklaps sluipende schreden achter zich meende te hooren.

Hij wilde met een onwillekeurig gebaar het hoofd

omwenden, maar voor hij nog kon zien, wie hem genaderd was, voelde hij zich aangrijpen, door eene krachtige hand opheffen en het volgend oogenblik, zonder een kreet te hebben kunnen slaken werd hij in de golven geslingerd.

Hij zonk aanstonds en toen hij weder boven kwam, was het schip reeds verder gestoomd.

De knaap trachtte om hulp te schreeuwen, maar zijne zwakke stem reikte niet ver genoeg, en hij was half bewusteloos van schrik en van de onverwachte koude van het water.

De jongen had reeds leeren zwemmen en spoedig begon hij armen en beenen uit te slaan, in de dwaze hoop, dat hij het jacht nog wel zou kunnen achterhalen.

Vele gedachten gingen er in zijn jongenshersens om, waar de schrik al spoedig had plaats gemaakt voor wraakgevoel jegens den schurk, die hem zoo onverhoeds had aangegrepen en hem in zee had geworpen.

Maar het duurde niet lang, of zijn krachten begonnen hem te begeven. Er was een stijve bries komen opzetten, de voorbode van een hevigen storm en de golven begonnen zich hoe langer hoe meer te verheffen.

Richard voelde zich zijn krachten ontzinken en in een gillenden wanhoopskreet die ver moest weerklinken over de golven, schreeuwde hij al de ontzetting uit, die zijn kinderhart vervulde.

Het water drong zijn mond binnen en hij voelde zich verstikken.....

Nog enkele slagen..... en hij zonk naar de diepte.....

Aan boord van het schip bleef alles stil na de verdwijning van den jongen Stoun-ton.

Een gedaante sloop vlug als een kat en bijna onhoorbaar over het voorschip en verdween in een der hutten.

Maar nu kwam er leven achter eene groote rol opgeschoten kabel en een tweede gedaante verhief zich, bleef even onbewegelijk en ijde toen naar de trap, die naar het volkslogies in het vooronder leidde.

— Wat zie ik daar toch bewegen op het voordek, Green, vroeg kapitein Wilkie, die zich inspande om met zijn blikken de halve duisternis te doorboren. De mannen zijn toch allen naar kooi?

— Allen, op de twee mannen van de hondenwacht na.

— Wie hebben die wacht?

— Merrybone en Montez!

— Ik meende, dat ik snel iemand naar de trap zag loopen van het vooronder, maar ik kan mij wel hebben vergist!

Op dit oogenblik verscheen de tweede stuurman Ben Heywood op de campagne, teneinde Green af te lossen.

— Zijt gij beneden geweest, Heywood? vroeg Wilkie.

— Ja, kapitein!

— Is daarginds alles in orde?

— Hoe bedoelt gij kapitein? vroeg Heywood verwonderd.

— Ik meen, slapen alle mannen?

— Waarom zouden zij niet slapen? Zij liggen allen in hun kooien, antwoordde de tweede stuurman. Denkt gij soms, dat zij naar het lichten van de zee hadden moeten kijken? voegde hij er lachend aan toe.

De kapitein antwoordde niet rechtstreeks, maar nam Heywood terzijde en zeide op zachten, maar ernstigen toon:

— Luister eens, Heywood! Let goed op alles wat er gebeurt aan boord van het schip. Ik heb redenen om het grootste gedeelte van de bemanning te wantrouwen. Meer kan ik er op het oogenblik niet van zeggen. Zijt gij soms gewapend?

— Gewapend? Aan boord van het jacht van Lord Stounton? vroeg Heywood. Neen, zeker ben ik dat niet! Ik heb echter een ganzenroer in mijn hut liggen.

— Ga het dan halen, het is in ieder geval beter dan niets.

— Zooals gij verlangt, kapitein, hernam Heywood, die nog niet geheel begreep wat er gaande was, ofschoon hij onwillekeurig was aangestoken door de ongerustheid, welke in de stem van den kapitein te hooren was.

Hij liep haastig de trap van de campagne weder af, en toen hij vijf minuten later terugkeerde, was zijn gelaat bleek en lag er een angstige uitdrukking in zijne oogen.

— Welnu Heywood? Wat is er man? Waar hebt je nu je geweer?

— Het is er niet meer, kapitein!

— Weet je zeker, dat het er nog was, toen je heenging? vroeg Wilkie, op zijne beurt verbleekend.

— Nog geen tien minuten geleden heb ik het verzet!

De drie mannen stonden een oogenblik zwijgend bij elkander, zonder elkander te durven aanzien.

Zij begrepen nu maar al te goed, dat de booze vermoedens van den kapitein niet zonder grond waren.

Eindelijk hernam Wilkie, terwijl hij zijne stem tot een zacht gefluister liet dalen:

— Dat voorspelt niets goeds! De gasten van Lord Stounton moeten aanstonds gewaarschuwd worden! Ga gij dadelijk weer naar beneden, Green, en stel Mylord op de hoogte, maar doe het vlug! Wij kunnen nu niet langer aarzelen!

Misschien zijn er wel onder de gasten, die hun revolver hebben meegenomen en ik weet zeker, dat meneer Treslong een uitstekend geweer heeft meegenomen, waarmede hij op dolfinen en zeearenden heeft geschoten.

— Ik zal aanstonds gaan en Lord Stounton op de hoogte brengen, zeide Green.

De meeste hutten bevonden zich boven op het dek en waren in twee rijen gebouwd.

De deuren kwamen uit op een soort van bamboedek, van ongeveer anderhalve meter breed en dat aan de andere zijde door de verschansing was afgesloten.

Op het voordek bevonden zich de stellages voor de beide reddingsbooten en op het achterdek bevond zich een derde sloep, de zoogenaamde jager, die plaats bood voor zes of acht personen.

Heel vooraan bevond zich de koekoek van het volkslogies, het gangspil voor het anker, het luik van het bagageruim en een paar zwarte touwtrossen.

Ook verhief zich daar de groote mast, die aan het benedeneinde mansdik was.

Green begon de trap van de campagne af te dalen, en hij kon nog nauwelijks beneden zijn, of uit de schaduw van de rij hutten maakte zich een gedaante los.....

Er klonk een geluid als een doffe snik..... de val van een zwaar lichaam een zacht gurgelend geluid..... en toen was alles weer stil.

Wilkie en Heywood hadden elkander onwille-

keurig bij den arm gegrepen en staarden elkaar met uitpuilende oogen aan.

— Wat was dat? vroeg de kapitein eindelijk op heeschen toon.

— Het moet Green geweest zijn, ik zag eene schaduw naar den voet van de trap gaan.

— Dan moeten onmiddellijk alle lichten worden opgestoken, ging Wilkie voort. God geve, dat wij hier levend uitkomen!

Hij draaide een paar handles om, waardoor hij de electrische lampen op voor- en achterdek kon doen ontgloeien, maar hij draaide vruchteloos, alles bleef duister.

— De ellendelingen hebben den draad doorgesneden! fluisterde de kapitein schor. Blijf gij aan het stuurrad, Heywood, ik moet naar beneden, er kome van wat komt! Lord Stoun-ton moet gewaar-schuwd worden, anders zouden wij allen worden afgemaakt als beesten in een slachthuis.

Wilkie verliet op zijne beurt de campagne en daalde voorzichtig de trap af.

Aan den voet lag een bewegingloos lichaam, het was David Green, de eerste stuurman.

Op het witte dek, naast zijn hoofd, was iets donkers te zien, bloed, uit eene diepe wonde aan den hals gevloeid.

Een gedaante sprong op Wilkie toe, met opgeheven vuist, waarin een breed dolkmes glinsterde.

Wilkie ontweek den stoot nog juist ter rechter tijd en bracht den moordenaar een hevigen slag met de rechtervuist toe, die hem deed wankelen.

Maar een tweede muilteling kwam op Wilkie toestormen en ditmaal had hij geen tijd den slag van een zwaren koevoet af te weren.

De ijzeren staaf trof hem op het hoofd en met een rauwen gil stortte hij voorover.

Maar deze snerpende kreet had de andere gasten verschrikt uit hun slaap doen ontwaken en de gasten, die zich in de kleine rookzaal bevonden, waar zij aan het whisten waren, lieten verschrikt de handen zinken, waarin zij de kaarten vasthielden en keken elkander vragend aan.

Lord Stoun-ton, die bij het spelen toekeek, hief doodelijk ontsteld het hoofd op en stormde toen naar het dek.

Maar hij had de deur nog nauwelijks geopend, of er kraakte een schot, en in de volle borst getroffen, zonk de ongelukkige neer.

De gasten snelden, volstrekt niet begrijpend, wat er kon geschien zijn, allen naar het dek, sommigen reeds in nachtgewaad.

En nu kwamen van alle kanten de muiltelingen aanstormen, die zich tot op dat oogenblik verscholen hadden achter de reddingsbooten, de koe-koek, de groote mast en het gangspil.

Zij waren gewapend met messen en revolvers en vielen woedend op de ongewapende en verraste gasten.

De strijd was kort, de ongelukkigen verdedigden zich zoo goed zij konden, met alles wat hen onder de hand kwam, met stoelen, de staven uit het gangspil, of met hun vuisten, maar zij waren niet opgewassen tegen den troep schurken, die goed gewapend waren en blijkbaar hun plannen van te voren nauwkeurig hadden uitgewerkt.

Nu en dan klonk een wanhopige kreet, dan viel er een lichaam, en dan was er weer een der opvarenden buiten gevecht gesteld.

In het vooronder kraakten intusschen snel achter elkaar drie schoten, en pas later zou de beteekenis daarvan duidelijk worden.

Montez en Spyglass, de kok, vochten als duivels en hunne messen dropen van bloed, totdat de bevelende stem van Melvil schreeuwde:

— Houdt op — het is genoeg.

— Maar er zijn er nog, die leven! schreeuwde Montez. Meer dan de helft leeft nog! Wilt gij ons dan aan de galg helpen?

— Daar is geen vrees voor, doe wat ik beveel, of het zou je berouwen. Breng de gevangenen naar het vooronder en laat hen daar bewaken!

Hij wendde zich tot een anderen muilteling, die zwijgend terzijde stond en ging voort:

— Werp de lijken overboord!

— En de zwaargewonden, vroeg een ander.

— Ook hen, antwoordde Melvil koeltjes. Wij kunnen ons niet ophouden met ziekenverpleging!

— Dat is mogelijk! maar daar doe ik niet aan mee, liet eene ruwe stem zich hooren. Wij hebben nu het schip en dat is voldoende.

Melvil wendde langzaam het hoofd naar den man, die gesproken had, een reus van een kerel met rossig haar en een klein schippersbaardje.

— Ik geloof dat Grossby eene opmerking wil maken? vroeg hij toen met snijdenden spot.

— Dat wil ik, patroon! Wij hebben nu gevochten

en daarmee kan het uit zijn! Het schip is ons. Gij wilt de gevangenen op het onbewoonde eiland achterlaten, gij weet wel waar, en daar heb ik vrede mee. Maar de gewonden kunnen meegaan, dan kunnen de gevangenen hen verplegen! Of wij kunnen hen meenemen naar ons eigen eiland. Misschien kunnen wij van Lord Stoun-ton wel een goeden losprijs halen!

— Lord Stoun-ton? die heeft een kogel in het hart! riep Melvil schamper uit. Hij is hoogstens nog iets waard als voedsel voor de visschen!

— Gij liegt! hij ademt nog! Kort en goed, ik verkies niet, dat hier moordenaarswerk gedaan wordt, houdt het U voor gezegd!

Melvil zag den kring van muitelingen rond en daar hij op eenige gezichten instemming las met wat Grossby gezegd had, zoo toomde hij zich in, beet zich op de lippen, wierp Grossby een somberen blik toe en hernam:

— Het zij dan zoo, maar ik werp alle verantwoording van mij af, als ons deze sentimentaliteit opbreekt! Met jongejuifers kunnen wij niet werken, onthoudt dat! En nu de lijken overboord!

— Ook die van Pine, van Merrybone en Hoggins? vroeg Grossby. Alweer eene beestachtigheid! Waarom hebt gij die arme oude kerels laten dooden, matrozen zooals wij?

— Omdat zij zelve verklaard hadden, dat zij ons zouden verraden! antwoordde Melvil kortaf. Wij hebben gedaan, wat recht was!

— Nu, ik hoop, dat u deze slachting nooit zal berouwen! gromde Grossby. Wij hadden het schip ook wel kunnen nemen, zonder dat er zooveel bloed vergoten werd!

— Hoor de jongedame! gilde Spyglass, wien de moordlust nog in de oogen te lezen was. Hij zou beter thuis zijn op eene kostschool voor jongemeisjes!

Het antwoord van Grossby was even kort als krachtig, hij deed een stap in de richting van den kok en sloeg hem met een enkelen slag van zijne krachtige vuist tegen het dek.

Maar Melvil zeide dreigend:

— Ik zou je raden, Grossby, om voortaan je handen thuis te houden! Je weet, dat Spyglass een van mijne luitenants is!

— Al was hij de duivel zelf, wie mij beleedigt, dien sla ik neer, en wien het niet bevalt moet het

maar zeggen, dan kan hij den kok gezelschap gaan houden!

— Genoeg gepraat! riep nu Montez uit. Laten wij aan het werk gaan.

Hijzelf gaf het voorbeeld door een der gedooide passagiers naar de verschansing te sleuren en hem met behulp van een der andere muitelingen overboord te werpen.

Nog drie anderen volgden, en toen was het de beurt aan de ongelukkige oude matrozen, die zooeven lafhartig in het vooronder waren neergeschoten, omdat zij hun meester trouw wilden blijven.

De overige gasten werden in het volkslogies gesloten en een schildwacht werd voor de deur geplaatst.

Aanstonds werd er een man naar de campagne gezonden, die het onbeheerde stuurwiel overnam en het schip aanstonds een geheel anderen koers gaf.

Onder de muitelingen waren er ook eenige gewond, hoewel niet ernstig, en zij stelden zich onder de behandeling van Montez, die op zijn tijd een weinig heemeester was.

Een uur, nadat de muiterij was uitgebroken, was de rust teruggekeerd aan boord van het schip, maar het was de rust des doods.

Melvil had zich naar het vooronder begeven, in iedere hand eene revolver, en zeide tot de gevangenen:

— Gij hebt mij thans als uw meester te beschouwen en ik zou U raden geen poging te doen om te ontsnappen, want het zou U het leven kosten! Wat er met U geschiedt zult gij morgen zien!

Hij wierp een blik om zich heen en riep toen eensklaps uit:

— Maar waar is het adellijke welpje? Waar is die jongen van Lord Stoun-ton?

— Hij is hier niet, antwoordde eene toonlooze stem.

— Maar waar is de jongen dan voor den duivel gebleven? riep Melvil uit.

Hij verliet het vooronder, sloot de deur weder zorgvuldig en daarop werd het geheele schip van voor tot achter, van onder tot boven doorzocht.

Geen enkele schuilplaats werd overgeslagen, maar alle pogingen om den jongen terug te vinden, waren vruchteloos. Hij was en bleef onvindbaar en niemand wist, wat er met hem gebeurd kon zijn

HOOFDSTUK III.

De Bruinvisch.

Het voorwerp, dat sedert eenige dagen de opmerkzaamheid had getrokken van de passagiers van het stoomjacht Victoria, was inderdaad een duikboot.

Maar het was geen oorlogsschip van de Engelsche marine.

Neen, het lichtgrijze, zwakglanzende ding was de tijdelijke woonplaats van Sir Raffles, den Grooten Onbekende.

Hij, de Gentleman-Inbreker, had dit schip uitgedacht en het zelf, met de hulp van zijn trouwen chauffeur Henderson gebouwd op een eenzaam eiland, waarheen hij met een onuitputtelijk geduld alle onderdeelen had vervoerd, welke door minstens tien verschillende fabrieken in alle deelen der wereld waren vervaardigd.

Hij had zijne duikboot „de Bruinvisch” gedoopt en als geen ander vaartuig verdiende zij dezen naam, want zij was even snel en even sierlijk als deze visch.

De Bruinvisch was zeker niet grooter dan eene torpedoboot van de kleinste soort en meer dan tien passagiers had zij zeker onmogelijk kunnen vervoeren.

Het vaartuig was nauwelijks twintig meter lang en waar dit het breedst was, juist in het midden, mat het iets meer dan twee meter.

Maar deze sigaarvorm gaf het juist een zeer groote snelheid.

Het werd voortbewogen door electrische machines, die het geheim waren van Sir Raffles en die het onder water eene snelheid van zevenentwintig knopen, maar aan de overvlakte eene vaart van ruim vijfenveertig knopen verleende.

Door haar kleine afmetingen was de Bruinvisch in staat eene schuilplaats te zoeken in de kleinste krekens en inhammen en zij had genoeg aan een halven vadem water, om volkomen onzichtbaar te zijn.

Dit was het schip, hetwelk thans Sir Raffles, zijn trouwen, onafscheidelijken vriend Charly Brand en zijn chauffeur Henderson over den Indischen Oceaan huiswaarts had moeten brengen.

De drie mannen waren juist teruggekeerd van een tocht naar een van de eilanden, waar Raffles een gedeelte bewaarde van de schatten, welke hij bij verschillende gelegenheden aan rijke, gewetenlooze medemenschen had ontfroefd.

Maar de thuisreis was vertraagd door de ontmoeting met de Victoria, waar het jacht in hooge mate de opmerkzaamheid van Raffles had gaande gemaakt.

Hij was eenige dagen in zijn onmiddellijke nabijheid gebleven, daar hij wilde zien wat de bestemming was van het jacht.

Maar niet met zijn eigen wil was hij boven water gekomen; dat de opvarenden van de Victoria de Bruinvisch had kunnen zien, was slechts toe te schrijven aan een klein machinedefect, waardoor de pomp, die het water in de tanks moest binnenlaten, niet meer normaal werkte.

Dit ongeluk was echter spoedig hersteld, en des avonds kon de boot weder duiken.

Het was ongeveer acht uur en Raffles en Charly zaten op het lage dek van de duikboot, genietend van den heerlijken avond.

Vrees voor ontdekking behoefden zij nu niet te koesteren, want geen enkel lichtschijnsel verried de aanwezigheid van de „Bruinvisch”.

Alleen de sigaretten van de beide mannen vonkten in de duisternis, maar die zouden hen wel niet verraden!

Maar al werden zij zelf niet gezien, zij konden anderen waarnemen!

Op een mijl afstand was een rij rossige lichtjes zichtbaar, dat was het licht, dat uit de patrijspoorten

straalde van het jacht, hetwelk Raffles nu reeds sedert eenige dagen volgde.

— De „Victoria” stevent nog altijd in Noordelijke richting! zeide Charly, die den blik op de lichten gevestigd hield.

— Ik vermoed, dat het naar Rangoon koers zet, en als wij nu werkelijk plannen met dat jacht hebben, dan zullen wij ons een weinig moeten haasten, overmorgen zijn wij in het gezicht van de kust, en dan zal het moeilijk gaan, die rijkaards daarginds aan te klampen. Trouwens, ik erken, dat het onder alle omstandigheden eene lastige kwestie blijft! Het jacht is niet klein. Er zullen zich zeker wel een dozijn koppen bemanning aan boord bevinden, om van de passagiers niet te spreken.

— Ik gaf er iets voor, als ik wist, aan wien dat fraaie vaartuig toebehoort, zeide Charly.

— De eigenaar moet wel zeer rijk zijn, kwam Raffles. Ik schat den inhoud op duizend ton, misschien iets minder. En het jacht is zeker op een der beste Engelsche werven gebouwd. Het moet ook splinternieuw zijn, anders zouden wij den naam hebben moeten vinden in „Lloyd's Register” van dit jaar. Daarin komen genoeg „Victoria's” voor, maar geen enkel stoomjacht van dien inhoud. Natuurlijk is het een pleziervaartuig.

Juist gingen verscheidene lichten aan boord van het jacht uit.

Het viel nu reeds moeilijker, het te volgen met den blik.

Henderson, daar beneden in de machinekamer, hield de duikboot steeds op dezelfde hoogte van het jacht.

— De gasten begeven zich waarschijnlijk reeds ter ruste, om morgen van den heerlijken zonsopgang te kunnen genieten, zeide Charly.

— Ik voor mij zou liever genieten van dit onvergelijkelijke lichten van de zee, zeide Raffles, met eene handbeweging naar de golven, die een overschoon kleurspel voor hun verrukte blikken tooverde.

Maar nu wierp Raffles zijn sigaret met een bruuske beweging weg, en riep uit:

— Luister eens, Charly, ik geloof, dat ik de achtervolging maar opgeef! Over enkele uren is dat schip in een druk bevaren vaarwater, hulp is spoedig genoeg gehaald en ik wil mij niet opnieuw in een wespennest steken. Misschien laat ons de pomp

weder in den steek, die slechts gebrekkig gerepareerd kon worden, en als mijne duikboot niet kan duiken, dan wordt zij aan de oppervlakte al te spoedig waargenomen, door vliegers bijvoorbeeld!

— Wij gaan dus maar liever rechtstreeks naar Engeland terug? vroeg Charly.

— Ja, vindt je het plan goed?

— Ik vind het voortreffelijk!

— Dan zal ik Henderson de noodige bevelen geven! Ik geloof trouwens dat het weder gaat veranderen! Zie maar eens, de wind steekt op, en de golven worden grooter en hooger!

Raffles boog zich over de opening in het dek, waar het begin van een smalle stalen trap zichtbaar was, en riep naar omlaag:

— Wijzig den koers, Henderson! Wij keeren terug! Vaar door het Tien Graden Kanaal. Wij zijn er nu juist terzijde van, naar ik meen!

— All right, Mylord! riep Henderson terug.

Hij draaide het roer aanstonds om en de duikboot trok als het ware een lichtend voor door de miriaden infusorien, welke het lichten der zee veroorzaken.

Een oogenblik later had de boot den steven naar den ingang van het kanaal gericht, dat zijn naam ontleent aan de Tiende Graad, welke er juist door gaat.

Het scheidt de groep der Nicobar Eilanden en die van de Andamans, en men vindt er nog een vrij groot aantal kleine eilandjes, die door Maleische stammen bewoond worden, sommigen nog zeer woest en onbeschaafd.

Langzamerhand werden de lichten van het jacht moeilijker zichtbaar en ten slotte was er niets meer van de „Victoria” te zien.

— Een avontuur dat geen gevolgen had! riep Charly uit. Dat schip zullen wij wel nimmer terug zien!

Maar daarin vergiste Charly Brand zich

Er was ongeveer een kwartier verlopen, en juist wilden de beide vrienden zich gereed maken, in het binnenste van de duikboot af te dalen, om zich op hun beurt ter ruste te begeven, toen een klagende, doordringende kreet over de golven tot hen kwam. — Wat was dat? vroeg Charly op gedempten toon. Het klonk als de noodkreet van een wezen in stervensgevaar! Ik zou wel eens willen weten

Maar eensklaps viel hij zichzelf in de rede en

schreeuwde, terwijl hij met uitgestreken arm naar de golven wees:

— Daar! Een drenkeling! Zie, hoe de ongelukkige met de golven worstelt! Hij zal omkomen!

Maar reeds had Raffles zich bliksemsnel van zijn bovengoed ontdaan.

Ook hij had den drenkeling gezien, die wanhopig om zijn leven streed.

Met een koenen sprong was hij overboord, en nu zwom hij met krachtige slagen naar het spartelende lichaam.

Charly, zonder een blik van den drenkeling af te wenden, riep intusschen zijn bevelen naar de machinekamer.

— Laat de machine terugslaan, Henderson! schreeuwde hij. Er is een drenkeling in zicht! Mylord is overboord gesprongen om hem te redden! Houdt nu voorzichtig aan stuurboord aan. Zoo is het goed, langzaam! Nog een streek naar stuurboord, stop nu!

De boot lag stil, en deinde met de golven op en neder.

Raffles had den drenkeling bereikt, en greep hem juist toen zijn krachten hem begaven, en hij naar de diepte zonk.

Hij wentelde zich op den rug, nam het hoofd van den geredde tusschen de beide handen en zwom zoo naar de duikboot terug, zich alleen van zijne beenen bedienend.

Eenige minuten later reikte hij den drenkeling aan Charly toe, die zich plat voorover op het dek had geworpen, dat nauwelijks een decimeter boven de oppervlakte van de zee uitstak.

— Een kind! schreeuwde Charly verbaasd.

— Ja, een knaap! zeide Raffles, terwijl hij zich op het lage dek heesch. Draag hem spoedig naar beneden, ontkleedt hem, wrijf zijn lichaam stevig met warme doeken, en trek hem schoone klederen aan.

Charly nam den bewusteloozen knaap in zijne armen en droeg hem voorzichtig des talen ladder af, waarna hij hem naar de voorste kajuit bracht, en hem dadelijk begon te ontkleeden, om door wrijven de lichaamswarmte weder op te wekken.

Raffles had zich tot Henderson gewend en zeide tot hem:

— Wij veranderen weder van plan, Henderson! Ga dadelijk dat jacht weer na. De knaap moet over

boord zijn gevallen, zonder dat iemand het bemerkt heeft! Hij behoorde stellig tot de passagiers van de „Victoria”.

En daarop verdween hij in zijn eigen hut, om zich van droge kleeven te gaan voorzien.

Tien minuten later trad hij de groote hut in de voorpiek van de duikboot binnen.

Juist had de knaap zijn oogen opgeslagen en keek nu verward om zich heen.

Toen vestigde hij zijne blikken op Charly, die over hem heen gebogen stond en zijn naakt lichaam duchtig wreef, en deed glimlachend de vraag, welke bijna iedereen onder zulke omstandigheden het eerst stelt:

— Waar ben ik hier, mijnheer?

— Bij goede vrienden, kleine baas! antwoordde Charly. Voel je je al wat beter?

— O ja, Mijnheer! Ik dank U wel, dat U mij uit het water heeft gehaald!

— Je moet niet mij bedanken, maar dezen heer! Hij is in zee gesprongen, toen je op het punt stond van te verdrinken en heeft je gered!

De knaap lichtte niet zonder moeite zijn arm op, en stak Raffles eene fijne, witte hand toe.

Er klonk innige dankbaarheid in zijne stem toen hij zeide:

— Ik dank U, mijnheer! En mag ik U nu wat vragen?

— Vraag maar, mijn jongen! antwoordde Raffles.

— Ik ben hier natuurlijk aan boord van een schip, zoudt gij, als het niet te veel moeite is, mij niet aanstonds weder aan boord van de „Victoria” willen terug brengen? Mijn lieve vader zal doodelijk ongerust zijn!

— Wie is je vader, mijn jongen! vroeg Raffles.

— Lord Henry Stounton, mijnheer. Ik ben Lord Richard, zijn eenige zoon!

— Je vader is dus de eigenaar van het stoomjacht?

— Ja, hij zal vreeselijk ongerust zijn. dat kunt gij wel begrijpen!

— Nu, die ongerustheid zal niet lang meer duren, mijn jongen! zeide Raffles op vriendelijken toon. Ik heb den stuurman reeds last gegeven, dadelijk weer koers te zetten naar het jacht. Over een uur kan Uw vader U weder in de armen sluiten.

De knaap sloot de oogen en zuchtte verlicht.

— Gelukkig, hoorde Raffles hem mompelen. Die lieve vader!

Charly had reeds een warmen drank voor Richard bereid en nadat hij warme droge kleeren had aangekregen, die alleen het nadeel hadden, dat ze hem wel wat groot waren, strekte hij zich behagelijk uit op de sofa, waarop Charly hem had neergelegd, en sloot weder de oogen.

Zwijgend bleven de beide vrienden naast zijn sponde zitten, den blik gevestigd op de fijne trekken van den kleinen Lord.

Een half uur verstreek.

Toen werd de knaap eensklaps wakker, en zijne eerste vraag was:

— Zijn wij er nog niet, Mijnheer?

— Nog niet, Richard! antwoordde Raffles. Maar het kan nu niet lang meer duren! Zeg mij eens hoe is het toch wel gekomen, dat je overboord bent gevallen?

Er verscheen een uitdrukking van afschuw en groote vrees op het gelaat van den knaap en ineens zat hij overeind, en keek Raffles ontzet aan.

— Ik ben niet overboord gevallen, Mijnheer! Men heeft mij in zee geworpen!

Raffles en Charly uitten tegelijkertijd een kreet van ongeloof en afschuw en keken elkander verstomd aan.

Zou het mogelijk zijn, dat de knaap een weinig in zijn geestvermogens gekrenkt was door den uitgestanen angst voor den dood?

De jongen scheen op hun gelaat te lezen wat er bij hen omging, want hij stak beide armen naar hen uit en riep:

— Ik zeg U, dat het zoo is, Mijnheer! Ik herinner mij alles heel duidelijk!

— Vertel het ons dan eens! drong Raffles aan.

— Ik keek naar het lichten van de zee, zoo prachtig was het! Eigenlijk had ik al in bed moeten liggen, maar ik had hem gesmeerd, begrijpt U? Ze konden mij niet vinden, ik stond achter een van de reddingsbooten! Toen hoorde ik in eens sluipende stappen achter mij. Ik keek om, maar het was te laat om te zien wie het was. Ik werd opgetild, en voor ik nog had kunnen schreeuwen lag ik in zee! Ik ging kopje onder, en toen ik weer boven kwam, was het jacht al ver! Wij voeren bijzonder hard, ik weet niet waarom!

— Dat gaat mijn begrip te boven! mompelde Raffles. Welke duivel kon het voorzien hebben op het leven van een kind?

Hij wendde zich weder tot Richard en vroeg:

— Zeg mij eens, wie er zooal aan boord waren behalve je vader en jijzelf.

— O, allemaal saaie mensen, Mijnheer! Oude heeren, en die spraken maar altijd over politiek, en zoo. Frederic was de jongste, maar die houdt niet erg van mij!

— Wie is die Frederic?

— Frederic Treslong, mijn neef!

— Waren er dan in het geheel geen dames aan boord?

— Neen.

— Maar, je hebt toch zeker nog een moeder, Richard?

— Ja, maar zij is in Calcutta, voor haar gezondheid.

— En de bemanning?

— Wel, kapitein Wilkie, o, zoo'n leuke man, en de eerste stuurman David Green, dien mocht ik ook zoo graag lijden, en dan de tweede stuurman Ben Heywood en de stoker en de kok, en de machinist en de matrozen.

— Ik wil gevild worden, als ik er iets van begrijp! fluisterde Charly. Een moordaanslag op een knaap, een kind nog!

Richard had nogmaals om zich heen gekeken en vroeg nu:

— Zijn wij er nu nog niet, Mijnheer? Is de „Victoria” nog niet in zicht?

— Neen, mijn jongen, en dat verwondert mij wel een weinig! Het jacht ging toch zeker naar eene haven van Siam of Birma?

— Ja, Mijnheer, naar Rangoon!

— Dan begrijp ik niet, dat wij het al niet lang hebben ingehaald, riep Charly uit.

— Ik zal eens gaan zien! mompelde Raffles.

Hij begaf zich haastig naar de machinekamer waar Henderson nog altijd aan het kleine stuurrad stond en den blik strak gevestigd hield op den spiegel van de periscoop, die echter niet gevormd was als bij de gewone duikbooten maar weinig of niets boven het dek van de boot uitstak.

— Nog niets te zien van de „Victoria”, Henderson? vroeg Raffles.

— Niets Mylord, en wij zijn toch al ver voorbij

de plek, waar wij van koers veranderd zijn, antwoordde de reus.

— Ik zal eens naar dek gaan, misschien kan ik daar de lichten van het jacht ontdekken.

Raffles beklom de smalle ladder en betrad het dek.

Hij leunde over de stalen verschansing, en tuurde ingespannen in de verte, met den nachtkijker voor de oogen.

Maar zoover het oog reikte was er geen spoor van eenig schip te ontdekken.

Heel in de verte, in het Noordoosten, zag Raffles een groote rij lichtjes van eene groote pakketboot, en dat was alles.

Neen, toch niet. Op de golven dreef iets, dat naderbij kwam, een menschelijk lichaam, dat op en neer deinde met de steeds hooger steigende golven...

— Draai eens wat bij, en minder vaart, Henderson! riep Raffles naar beneden. Bakboord vóór!

Het bevel werd gehoorzaamd, en de duikboot minderde vaart.

Raffles boog zich over de verschansing, en keek naar het lichaam, dat daar dreef.

Het was het lijk van een matroos, een bejaard man reeds, met een dichten, grijzen baard.

En op de blauwe trui, die zijne breede borst nog omspande, zag Raffles duidelijk een groote witte „V” geborduurd.....

— Groote God, wat heeft dat te beteekenen? riep hij uit.

Hij snelde naar de opening en schreeuwde:

— Stoppen, Henderson! en steek mij eens een bootshaak toe!

Een oogenblik later lag de boot stil en een bootshaak kwam door de opening in het dek steken.

Raffles greep het voorwerp, en haalde het lijk langsij.

Niet zonder moeite trok hij het op het lage dek, en riep toen weer naar omlaag:

— Telefoon naar Mijnheer Brand, en verzoek hem dadelijk met den kleinen knaap aan dek te komen. Laat hij den jongen goed instoppen.

Henderson bracht zijn mond aan het telefoon-toestel en even later stonden Richard en Charly op het dek.

De knaap was zeer verbaasd, nu het hem bleek, dat hij zich aan boord van eene duikboot bevond, maar eensklaps kreeg hij het lijk in het oog, waarvan

het gelaat spookachtig verlicht werd door de heldere stralen van de maan.

— Merrybone! schreeuwde hij, terwijl hij zich naast het lichaam op de knieën wierp. Mijn goede oude Merrybone! O, wat ben je koud en stijf!

De knaap stond bevend weder op, en vroeg schor, zijn gelaat naar Raffles opheffend:

— Is mijn oude, lieve Merrybone dood, Mijnheer?

— Ja, Richard! antwoordde Raffles ernstig. Hij is vermoord! Zie maar, in zijn voorhoofd is het gat van een kogel te zien! En hij is niet de eenige..... Kijk daar eens, en daar, nog meer lijken, en niet alleen van matrozen!

Raffles had met uitgestrekte arm op de golven gewezen, waar niet ver van elkander vier, vijf doode lichamen rond dreven, een speelbal van de golven.

Richard had zich sidderend tegen Raffles aangedrukt en herhaalde op heeschen, doodelijk bangsten toon:

— Hoe kan dat, hoe kan dat, hoe kan dat.....

Toen schreeuwde hij eensklaps luid:

— En mijn vader? Waar is mijn lieve vader? Wat is er toch gebeurd met het jacht?

— Iets heel ernstigs, zoo moet ik vreezen, Richard! antwoordde Raffles. Maar ga nu dadelijk weder naar beneden. De nachtlucht zou je ernstig kunnen benadeelen. Ik beloof je plechtig, dat ik hier niet vandaan zal gaan, alvorens ik de zee hier heb afgezocht! Dadelijk kom ik je zeggen, of ons onderzoek gevolgen heeft gehad.

Met zachten dwang leidde Charly den snikkenden knaap weder naar de voorste hut, en deed hem op de sofa nederleggen.

Daarop begaf hij zich dadelijk weder naar het dek, waar hij Raffles met gekruiste armen vond staan voor een tweede lijk, dat hij zooeven aan boord had getrokken.

— Groote God! wat kan er toch gebeurd zijn aan boord van de „Victoria”, riep Charly uit.

— Ik weet het niet, maar als het niet te dwaas klonk, zou ik denken aan eene muiterij! Deze man, zeker tot de hoogste standen behoorende, naar zijn kleederen te oordeelen, is met een messteek van het leven beroofd, voor men hem in de golven wierp. En men heeft hem eerst al zijn sieraden afgenomen, want hij heeft geen ringen, geen horloge, niets van

dien aard! Zelfs zijne manchetknoopen zijn uit de hemdsboorden genomen.

Hij bukte zich over den doode, die met glazige oogen naar de maan staarde, en doorzocht zijne zakken.

Hij vond eene portefeuille, waarin enkele brieven, die nog niet zoodanig door het zeewater doorweekt waren, of men kon het adres nog lezen.

Het was de naam van een bekend Engelsch bankier, die niet lang geleden voor zaken naar Bombay was vertrokken.

Hoofdschuddend stak Raffles de portefeuille in

zijn zak, en daarop lieten de beide mannen eerbiedig het lijk weer in de golven glijden.

Het lichaam van den armen ouden matroos volgde.

En van dat oogenblik af begon de „Bruinvisch” in alle richtingen de zee te doorkruisen, maar zij vond geen spoor van de „Victoria” terug, waar-schijnlijk voer het schip met gedoofde lichten.

En plotseling begon de storm zoo hevig op te steken, verhieven de golven zich tot zulk een hoogte, dat de „Bruinvisch” wel genoodzaakt was, tot op eene veilige diepte te duiken.

HOOFDSTUK IV.

De jacht op de „Victoria”.

De storm duurde een vollen dag en bereikte eene ongewone hevigheid, maar hij legde zich even plot-seling neder, als hij was komen opsteken, zooals in deze zeeën herhaaldelijk voorkomt.

Zoodra de weersgesteldheid hem veroorloofde weder naar de oppervlakte te rijzen, liet Raffles de duikboot, die gedurende al dien tijd op eene diepte van vijftien meter had gevaren en daar volstrekt niets van den hevigen storm had bemerkt, daar het water er even onbewogen was als in een vijver, weder stijgen.

Een diep blauwe hemel spande zich over de zee uit en heel hoog aan het zenith dreven nog enkele wolkjes weg, het laatste overblijfsel van den vreese-lijken storm.

De radiografische inrichting aan boord van de „Bruinvisch” werd in orde gemaakt en Raffles begon dadelijk naar alle kustplaatsen bericht te zen-den van hetgeen hij ontdekt had, de vondst van de lijken, de verdwijning van de „Victoria” en zijn vermoedens betreffende de muiterij daar aan boord.

Maar hij had bijzondere redenen om van de red-ding van den jongen Richard Stounton niet te ge-wagen.....

Natuurlijk was men op de ontvangstations voor draadlooze telegrafie langs de kusten van Birma en Siam nieuwsgierig om te weten, wie het bericht had afgezonden, maar daaromtrent liet Raffles zich wijselijk niet uit.

Hij noemde zichzelf eenvoudig de kapitein van een plezierjacht, en daarmede moesten de haven-autoriteiten maar genoegen nemen.

Men begreep evenwel spoedig genoeg, dat hier geen sprake was van eene slechte grap, want inder-daad was de „Victoria” reeds over tijd en men maakte zich te Rangoon reeds ongerust over het uitblijven van het vaartuig.

Daarom werden aanstonds alle maatregelen ge-nomen om het vaartuig op te sporen.

Het moest gemakkelijk te herkennen zijn, met zijne slanke lijnen, zijne sneeuw witte kleur en zijn hoogen schoorsteen.

Zoo werden er dadelijk naar alle richtingen radiogrammen verzonden en eenige politiebooten waagden zich zeer ver van de kust, tot dicht bij de plek, welke de geheimzinnige boodschapper had opgegeven als het punt, waar het drama zich moest hebben afgespeeld.

Geen spoor van de „Victoria” echter.

Wel vischte men nog een drietal lijken op, één van een matroos, die spoedig werd geïdentificeerd, daar hij zijn naam voluit op zijn onderarm had laten tatoueren en twee van passagiers, waarvan er één in een zijden pyama was gekleed.

De matroos bleek Hoggins te heten en zijn voorhoofd vertoonde een zuiver rond kogelgat.

De eene passagier was waarschijnlijk met eene zware staaf door een slag op het hoofd gedood en het lichaam van den andere vertoonde verscheidene steekwonden. Er viel niet aan te twifelen, of men had hier te doen met opvarenden van de „Victoria”.

Maar hoe men ook zocht, van het jacht zelf was geen spoor te vinden.

Nu en dan kwam er bericht uit een of andere haven, dat daareen stoomjacht was binnengevallen, maar nooit was het de „Victoria”, als het even groot was als het jacht van Lord Stoun-ton, dan was het niet wit, en als het wit was, dan was het veel kleiner, of het had een anderen vorm, of het was reeds vele jaren oud.

Toen bedacht men, dat het jacht misschien vergaan was in den hevigen storm, ofschoon men niet dan met tegenzin deze mogelijkheid als waarschijnlijk beschouwde.

Want de muitelingen zouden hier natuurlijk den weg wel weten op zee en dus hadden zij naar een van de talrijke eilanden van de Andaman-groep of naar de Nicobaren koers kunnen zetten, om in één van de vele goede ankerplaatsen daar eene veilige schuilplaats te zoeken.

En dan, als het jacht vergaan was, hoe kwam het dan, dat er nergens wrakstukken waren aan-ge-spoeld, niet het kleinste waardelooze stuk rond-hout, geen mast, geen waterton, geen kisten, vol-strekt niets?

De politie te Rangoon was er wanhopig onder, want zij begreep wel, dat zij tot iederen prijs dit vreeselijke misdrijf moest ophelderen en de schuldigen voor den rechter moest brengen, want het was ontoe-

laatbaar, dat zulke dingen ongestraft zouden blij-ven.

Raffles nam op zijne beurt ijverig deel aan de jacht op de muitelingen.

Hij voer zooveel mogelijk aan de oppervlakte, teneinde eene zoo groot mogelijke snelheid te kunnen ontwikkelen en dook slechts voor korten tijd onder, wanneer er een schip zoo dicht naderde, dat hij gevaar liep met een kijker te worden opgemerkt.

Maar ofschoon hij dit gedeelte van den Indischen Oceaan van Noord naar Zuid, van Oost naar West doorkruiste, zoo vond hij toch geen spoor van de „Victoria” terug, het leek, alsof het jacht van Lord Stoun-ton als een steen was gezonken!

Op den derden dag, omstreeks twee uur in den middag nam Raffles Richard, die volkomen her-steld was, mede, naar het lage dek, toen de boot aan de oppervlakte voer en zeide:

— Luister eens, mijn jongen! Ik vrees, dat wij het jacht van je vader hier in deze wateren niet terug zullen vinden.

— Maar mijnheer, het kan tocht niet ver weg zijn! riep de ongelukkige knaap uit terwijl de tranen hem in de oogen sprongen.

— Ik ben juist van oordeel, dat het reeds zeer ver weg is, misschien wel buiten ons bereik! Het jacht kan gedurende den storm eene toevlucht hebben gezocht in eene baai van een der Andaman-eilanden en vervolgens kan het koers hebben gezet naar een van de honderden eilanden, die bijna alle onbewoond zijn en die geheel buiten de gewone scheepvaart-route liggen.

— Maar mijnheer, waarom zoekt men dan al die eilanden niet af? riep Richard Stoun-ton uit.

— Dat is niet zoo gemakkelijk als het wel schijnt, mijn jongen, zeide Raffles hoofdschuddend. Die eilanden, voor een groot deel koraaleilanden, zijn door verraderlijke klippen omgeven en moeilijk te naderen, voor wie deze wateren niet zeer goed kent. Oorlogsschepen van eenigen omvang zouden zelfs niet dicht genoeg kunnen naderen om zulk een eiland te beschieten! Vele kilometers in het rond verheffen zich koraalriffen om die eilanden, waar-van de toppen slechts weinige meters onder water liggen, en die ieder schip, hetwelk er op stoot, on-herroepelijk tot den ondergang zouden doemen. Ik sprak daar van honderd, ik geloof echter, dat er nog zeer veel meer zijn, waarvan men het bestaan

nauwelijks kent, omdat zij honderden kilometers van de gewone routes der mailvaartlijnen verwijderd liggen. Maar toch, ik wil mijn best doen, wat niet aan de politie van Rangoon gelukken kan, daarin slaag ik wellicht, want mijn schip is veel kleiner, heeft veel minder diepgang en kan zelfs onder water alle klippen ontwijken.

— O, mijnheer, als gij dat zoudt willen doen! Ik zou U eeuwig dankbaar blijven! riep de kleine Lord uit, terwijl hij met een kinderlijk gebaar de hand van Raffles greep, en met tranen in de oogen naar hem opzag.

— Maar Richard, geloof je dan werkelijk, heb je nog eenige hoop, dat je vader nog in leven is? Denk je, dat de muitelingen hem gespaard zullen hebben?

— Als ik het niet geloofde, mijnheer, ik zou overboord springen! riep de knaap op woest harts-tochtelijken toon. Mijn vader was sterk en knap. Hij kan hen wel ontvlucht zijn?

Raffles beet zich op de lippen en wendde zich af, om den twijfel te verbergen, die op zijn gelaat te lezen was. Het viel hem bitter zwaar, den armen knaap iedere hoop te ontnemen, en toch, welke kans bestond er nog, dat Lord Henry Stounton er het leven had afgebracht? Waarom zouden de bandieten juist hem, den eigenaar van het jacht hebben laten leven?

Meer dan ieder ander moest hij hen in den weg staan, en hun gevaarlijk worden als hij bleef leven.

Aangenomen dat de eigenaar van het jacht overboord had kunnen springen, toen de muiterij uitbarstte. Was het te denken, dat hij aldus zijn leven had kunnen redden?

Raffles wist volmaakt zeker, dat er zich geen enkel ander schip in de nabijheid van het jacht had bevonden, dan alleen het zijne, en niemand had dus den drenkeling kunnen oppikken.

En ware dit wel het geval geweest, dan zou immers dat schip zich dadelijk in verbinding hebben gesteld met den vasten wal en bericht hebben gezonden.

Neen, voor hem bestond er geen twijfel meer, of Lord Stounton was, evenals de anderen, gedood.

Wel is waar had men zijn lijk niet teruggevonden, maar datzelfde gold voor het meerendeel der passagiers en het was zeer wel mogelijk, dat zij waren verslonden door de haaien, waarvan het in deze zeeën letterlijk wemelt.

Raffles had zijne hand op den schouder van den jongen Lord gelegd en vervolgde nu:

— In ieder geval beloof ik je, dat wij naar de „Victoria” zullen blijven zoeken.

Heel ver kan het jacht zich in geen geval gewaagd hebben, want het is niet gebouwd voor tochten over den oceaan.

Hij staarde even in gedachten over de golven en begon toen opnieuw:

— Geloof je, Richard, dat jij het eerste slachtoffer bent geweest van de muiters en dat het een van de matrozen is geweest, die je overboord heeft geworpen?

— Maar wie zou het anders geweest kunnen zijn, mijnheer? riep Richard verbaasd uit.

— Ja, wie anders? herhaalde Raffles hoofdknikkend.

Maar eensklaps scheen hem iets in te vallen.

— Zeg mij eens, je bent de eenige erfgenaam van den titel en het fortuin van je vader, nietwaar?

— Ja mijnheer, antwoordde de knaap.

— Wie zou die erfenis krijgen, als jij stierf?

Daarover had de jonge Lord zeker nog nooit nagedacht, want hij keek een weinig bedremmeld voor zich en antwoordde:

— Ik weet het niet heel precies, mijnheer, eigenlijk heb ik mij daar nooit om bekommerd. Maar nu ik het mij herinner, ik geloof, dat het Frederic Treslong, een neef, moet zijn. Ja, nu weet ik het bijna zeker, hij sprak wel eens met mijn vader over die zaken!

— Zoo, zoo, kwam Raffles kortaf. Frederic Treslong, zou hij tot de slachtoffers behooren? Of zou hij zelf misschien..... Maar neen, dat is te afschuwelijk om te kunnen gelooven!

De knaap had hem nieuwsgierig aangezien, en vroeg nu:

— Kent gij mijn neef, mijnheer?

— Neen Richard, ik hoor zijn naam uit jouw mond voor het eerst. Zeg mij eens, ging je neef veel met leden van de bemanning om?

— Hij sprak nooit een woord met hen, mijnheer, daar was hij veel te trotsch voor!

— Dus dat niet! mompelde Raffles voor zich heen. Nu, wij zullen het misschien later wel ontdekken.

Hij sloeg zijn arm om de schouders van den kleinen

Lord en bracht hem weder naar het binnenste van het schip.

De „Bruinvisch” had in de hoogste mate de belangstelling van den knaap gaande gemaakt, en Henderson, met wien hij dikke maatjes was geworden, schiep er het grootste vermaak in, alle onderdeelen aan den schranderen knaap te verklaren, hem hun nut en hun werking uit te leggen.

Maar ondanks alles bleef er altijd een droefgeestig waas over het gelaat van den knaap gespreid.

Het was duidelijk, dat hij aan het schip van zijn vader dacht en verteerd werd door smart en ongeduld, het meest nog door de onzekerheid, waarin hij verkeerde, en die moeilijker te dragen was, dan eene noodlottige zekerheid.

Op den vierden dag richtte Raffles den steven van de „Bruinvisch” naar Rangoon.

Hij wilde trachten daar eenige berichten in te winnen omtrent het lot van de „Victoria”.

Enkele malen was hij er bij toeval in geslaagd een draadloos telegram op te vangen, door eene groote mailboot naar Rangoon gezonden, maar dat had hem niet veel verder gebracht, want het ging over heel andere zaken, dan over het jacht van Lord Stounon.

De tocht duurde drie volle dagen en in den avond van den derden dag voer Raffles eene kleine kreek binnen, ongeveer drie mijlen ten Noorden van Rangoon gelegen, en waar hij eene voortreffelijke ankerplaats wist, op eene plek, waar hij niet bevreesd behoefde te zijn, te worden bespied.

Hij liet de „Bruinvisch” zoo ver rijzen, dat het dek eenige centimeters boven het water uitstak, een soort brug werd van het dek naar de zandige kust gelegd, die zich op vijf meters afstand bevond en Raffles begaf zich aan land.

Hij moest hier wel goed den weg weten, want het was volkomen duister en een gebaanden weg trof men hier niet aan.

Dadelijk werd de brug weder ingehaald, maar de boot bleef aan de oppervlakte, gereed om dadelijk te duiken, als het nodig was en met het stalen luik tot op een paar duimen na gesloten.

Raffles bleef bijna vier uren weg en het was één uur, toen de zachte kreet van een boschuil Charly en Henderson waarschuwde, dat hij was teruggekeerd.

Charly schoof het luik behoedzaam open, stak

het hoofd door de opening en keek naar de zandige kust.

Daar flikkerde snel achter elkander het licht van eene kleine electrische lantaarn, het was Raffles, die het afgesproken sein gaf.

De loopbrug werd weder uitgelegd, of liever uitgeschoven, juist zooals men het met eene brandweerladder doet, en Raffles kon zich droogvoets weder aan boord van zijn vaartuig begeven.

Terwijl Henderson de brug terug draaide, daalde Raffles snel de stalen ladder af en de beide vrienden begaven zich naar de voorste kajuit, waar de kleine Richard gerust sliep op de sofa, die tot een voortreffelijk bed was ingericht.

— Welnu? vroeg Charly fluisterend. Is er iets nieuws bekend?

— Van de „Victoria” zelf niet, het jacht is en blijft zoek, ondanks alle nasporing, maar van een aantal opvarenden is bericht ontvangen!

— Wat zeg je daar? kwam Charly. Zij zijn dus niet allen gedood?

— Neen Charly, wonderlijk genoeg! De muiters hebben de overlevenden, zoodra zij in bezit waren van het schip, naar een onbewoond eiland van de Andamangroep overgebracht, teneinde de handen vrij te hebben. Louter door toeval passeerde daar eenige dagen geleden eene pakketboot, die door den hevigen storm ver uit den koers was geslagen, en de passagiers van de „Victoria” wisten haar aandacht te trekken, door een groot vuur aan te leggen, waarvan de rook op mijlen afstand zichtbaar was, en met hun zakdoeken te zwaaien.

— En zijn zij nu te Rangoon?

— Zij worden morgenochtend verwacht! De pakketboot heeft alles radiografisch medegedeeld.

— En is Lord Stounon onder de geredden?

— Neen, Charly, hij is er niet bij!

Een smartelijke kreet deed hen verschrikt ophouden en omzien.

Richard, wakker geworden, zat recht overeind en staarde Raffles met een bleek gelaat, dat smartelijk vertrokken was, aan.

Hij had zijne kleine handen gevouwen in een ontroerend gebaar en riep nu uit:

— Vader, mijn lieve vader!

Daarop liet hij zich achterover vallen en verborg snikkend zijn gelaat in de kussens.

Raffles trad haastig op hem toe en streelde hem over de donkere lokken.

— Je moet nog niet alle hoop laten varen, Richard, zeide hij op liefkoozenden toon, ofschoon hij zelf thans bijna zeker was, dat Lord Stoun-ton niet meer tot de levenden behoorde. Ik beloof je, dat ik mijne plannen niet opgeef en dat wij nog hedennacht weder zee kiezen, om ons onderzoek voort te zetten.

De koele hand op zijn voorhoofd scheen den knaap tot bedaren te brengen en langzamerhand werd het snikken minder.

Toen de knaap weder rustig lag, verlieten Raffles en Charly de kajuit en begaven zich naar de machinekamer.

Daar was Henderson bezig met het nazien van de machine, gewapend met een grooten poetsdoek en eene oliekan.

— Maak alles gereed, Henderson, wij kiezen dadelijk weer zee! Hoe staat het met den voorraad levensmiddelen?

— Er is nog voor minstens een maand aan boord, Mylord!

— Zooveel te beter!

— Het was dus muiterij? vroeg Charly, die zeer

onder den indruk was van het bericht, door Raffles gebracht.

— Ja. De schurken, onder bevel van een zekeren Melvil, hebben drie matrozen vermoord, van wie ze moesten vreezen, dat ze Lord Stoun-ton trouw zouden blijven.

Ze hebben daarna de passagiers verraderlijk overvallen en er vier of vijf van gedood. De anderen zijn gevangen genomen en op een onbewoond eiland aan land gezet. Dat moet door toedoen van een zekeren Grossby gedaan zijn, een boef met een nobel hart dus, als wij het zoo mogen uitdrukken, en die eveneens tot de equipage behoorde.

— Maar deelden zij dan niets mede van Lord Stoun-ton?

— De meeningen omtrent hem loopen uiteen, sommigen zeggen, dat de eigenaar van het jacht zwaargewond over boord werd geworpen, anderen weer, dat de zeeschuimers hem op slag hebben gedood, door een schot in het hoofd. Maar hoe het ook zij, ik wil mijn belofte aan den jongen Lord Stoun-ton houden, wij kiezen dadelijk weder zee en wij zullen één voor één alle onbewoonde eilandjes van de Nicobaren en van de Andaman-groep afzoeken.

**Ook de Dames prefereeren de
Cigaret Merk DUBEC.**

HOOFDSTUK V.

Het eiland der zeeschuimers.

Op honderd mijlen afstand ongeveer van het westelijkste bewoonde eiland der Groote Andamans verheeft zich eene kleine groep eilanden boven de golven van den Indischen Oceaan, die nog zeer weinig bezocht zijn en waarvan de allermeeften zeker in geen eeuw den voet eens menschen hebben gevoeld.

Het zijn meerendeels koraaleilanden, met grillig gevormde inhammen, eene zeer onregelmatige kustlijn en voor een deel met bosschen beplant, die duizenden eeuwen noodig hebben gehad, om tot hun tegenwoordigen wasdom te geraken.

Wie op den morgen van den nacht, volgend op het vertrek van Raffles uit Rangoon, langs het grootste van deze eilanden gevaren zou zijn, zou daar een ijlen rook hebben kunnen zien opstijgen van achter een der lage heuvels, die eene prachtig gevormde baai afsloten.

Deze rook was afkomstig van een vuur, waaromheen een dertigtal mannen lagen uitgestrekt, die zich te goed deden aan een gebraden speenvarken, hetwelk de kok Spyglass boven het vuur had geroosterd.

Eenige van deze lieden droegen matrozenkleeren en een paar waren juist bezig een groote „V” los te tornen van hun blauwe truien.

Van deze dertig mannen behoorden er negen tot de voormalige bemanning van de „Victoria”.

Daar zaten Melvil, Chaloup, Spyglass, Montez, Grossby en de anderen.

De overige leden van de bende droegen gewone kleederen, maar alle hadden zij met elkander gemeen, dat zij uitstekend gewapend waren.

In hun gordel stak een breed jachtmes in lederen schede en op de rechterheup droegen zij de revolvertasch.

Bovendien waren de meeste hunner gewapend

met een voortreffelijk geweer, dat nu naast hen in het korte gras lag.

Het vuur was aangelegd aan den voet van den heuvel, die van de zee was afgekeerd, en een soort weide strekte zich van dien heuvel uit tot aan den zoom van het bosch, dat op een halven kilometer afstand begon.

Ver in het Noorden, op ongeveer acht mijlen afstand verhieven zich de toppen van eene reeks tamelijk hooge bergen, die den horizon aan die zijde afsloten.

Eene kleine rivier, komende van de zijde van het woud, stroomde naar de baai en moest zich een doortocht banen tusschen twee heuvels, waarbij zij een kleinen, klaterenden waterval vormde.

Dicht bij den zoom van het bosch verhieven zich een viertal ruwgebouwde blokhuisen.

Het was duidelijk te zien, dat deze slechts ten doel hadden, de mannen, die daar om het vuur gelegd waren, een tijdelijk onderdak te verschaffen.

— Nu, als dit geen goed leventje is, dan weet ik het niet! riep Montez uit, terwijl hij eene veldflesch met brandewijn aan den mond bracht en er eene lange teug uit nam.

— Ik mag lijden, dat het zoo blijft, bromde Spyglass, maar als men naar mij geluisterd had, dan zou er niemand van de opvarenden van de „Victoria” in leven zijn gebleven! Ik zeg altijd maar, de dooden vertellen niets na!

— Op dat eiland zitten zij best, liet Grossby zich hooren. Zij zullen er niet zoo gemakkelijk afkomen, en ik zie niet in, waarom wij meer bloed zouden vergieten, dan onvermijdelijk is!

— De jonge juffrouw is weer aan het woord! zeide Spyglass schamper, maar hij zorgde op veiligen afstand buiten het bereik van de vuisten van den

roodharigen bandiet te blijven, want hij kende hun kracht.

— Spyglass heeft misschien wel gelijk! zeide Melvil. Misschien hadden wij beter gedaan, als wij het heele zoodje maar hadden opgeruimd! Nu, het is nog niet te laat, het eiland ligt geen dag stoomens hier vandaan en eene kleine strafexpeditie kan alles nog opknappen!

— Er is één ding, wat ik niet begrijp, Melvil, liet nu Chaloup zich hooren, en dat is, waarom je Stoun-ton, zoo gewond als hij was, hebt meegesjouwd!

— Dat begrijp jij niet Chaloup, zeide Melvil medelijdend. Die man is levend heel wat meer waard dan dood!

— Maar hij zal ons verraden! riep Spyglass uit. Hij zal aan de politie overbrengen, wat hij hier gezien heeft en waar wij zijn?

— Denk je soms, dat hij dat weet? vroeg Melvil spottend. Hij was drie dagen geleden, toen wij hem hier brachten, nog buiten kennis, en als wij hem ooit terugbrengen, dan zal ik wel zorgen, dat hij niets van den koers bemerkt, welke wij volgen. Maar, zij moeten een hoog losgeld voor hem betalen, een heel hoog losgeld, anders gaat hij eraan!

— En wie zal dat losgeld moeten betalen? vroeg Grossby met een schuinschen blik naar Melvil.

— Wel, wie anders dan zijn familie? riep het bendehoofd uit.

— Weet je dan zoo zeker, dat hij die nog heeft? schreeuwde Montez. Die jongen van hem is immers dood!

— Ja, dat moet wel, en ik gaf er mijn pink voor, als ik wist, wat er met den knaap gebeurd is! hernam Melvil. Jullie hebt me gezworen, dat niemand hem met een vinger heeft aangeraakt. Hoe is het dan mogelijk, dat de jongen van het schip is gekomen?

— Hij is misschien in zijne benauwdheid overboord gesprongen, meende Chaloup schouderophalend.

— Ja, zoo zal het wel zijn, bromde Grossby in zijn rooden baard. Zoo zal het bepaald wel gegaan zijn!

Hij stond op, greep zijn geweer en vervolgde:

— Ik ga eens een kijkje nemen in het bosch, misschien valt er wat te schieten!

— Je kon wel eerst verlof vragen! zeide Melvil op grimmigen toon. Je springt wel wat al te veel uit den band, Grossby!

— Dan vraag ik alleronderdanigst permissie aan mijnheer Melvil, zeide Grossby spottend, terwijl hij met eene diepe buiging zijne pet afdam.

— Bovendien, je bent hier voor het eerst, het eiland is groot, het bosch is dicht en je kunt hier zeer gemakkelijk verdwalen!

— Geen nood! Vóór ik werd aangemonsterd aan boord van de „Victoria” ben ik woudlooper geweest in Canada, en bij de wildernissen daar vergeleken is dit eiland een buurtplantsoentje!

En zonder zich verder om zijn chef te bekommeren, wierp hij zijn geweer over den schouder en verdween fluitend in de richting van het bosch.

Melvil keek hem met een blik vol haat na en bromde iets, dat niemand verstond.

Toen Grossby een der blokhuisen passeerde, klonk daaruit eensklaps woedend hondegeblaf.

— Dat is het lieverdje van Stoun-ton! riep Spyglass grinnekend uit.

— Pas maar op, dat de terrier je nooit te pakken krijgt, Spyglass, want hij heeft het altijd bijzonder op jouw beenen voorzien gehad, zeide Chaloup grijnzend.

— Wij hadden het mormel dad elijk de hersens moeten inslaan, hernam Spyglass woest.

— Niet zoo haastig vriend Spyglass! zeide Melvil. Wij kunnen den hond, als wij hier op het eiland zijn, later heel goed zelf gebruiken, als wij voor ons levensonderhoud moeten jagen!

— Ik had het mij wel wat anders voorgesteld, zeide Chaloup. Ik wist niet, dat ik op jacht zou moeten gaan!

— Neen, jij dacht, dat de gebraden duiven je in je mond zouden vliegen! riep de kok uit. Het zou jou het liefst zijn, als wij er maar met de schuit op uittrokken en jou den buit aan je voetjes kwamen leggen!

— Hoe staat het nu met het schip, Montez? zoo richtte Melvil zich tot den Spanjaard. Er moet wat haast mee gemaakt worden, en ik heb aan jou de taak opgedragen om voor de gedaanteverwisseling te zorgen!

— Wij zijn al half weg, Melvil, en over een dag of vijf is alles gereed! De kleine snelvuurkanonnen zijn al aan boord gebracht — en laten nu de rijke eigenaars van stoomjachten oppassen!

De maaltijd was geëindigd, het geheele speenvarkentje was in de magen der bandieten verdwenen,

en allen maakten zich gereed, om zich naar den inham te begeven, waarvan het begin juist zichtbaar was van de plek waar zij gelegen waren.

Een paar der bandieten bleven echter achter om Lord Stounon te bewaken, ofschoon deze nog altijd op zijn ziekbed lag en nauwelijks ontwaakt was uit zijne koorts.

Niemand was bij hem dan zijne trouwe Iersche terrier, Bliss geheeten, die geen oogenblik van zijne zijde was geweken en van het jacht in zee was gesprongen, toen de reddingsboot met den gewonden eigenaar van het jacht koers zette naar het eiland.

Het trouwe dier was de boot nagezwommen, had zich, door zijn instinct gedreven, buiten het bereik van de bandieten gehouden en was des avonds naar het blokhuis geslopen, waar men zijn meester had binnengebracht.

Hij had de tanden laten zien, aan iedereen die binnen wilde treden, en brommend hadden de bandieten den aftocht geblazen, bevreesd voor de scherpe tanden van den hond.

De bandieten waren nu naar den inham geslenterd en daar, op eene kabellengte van de kust lag de „Victoria” voor anker.

Maar hoe was het vaartuig veranderd!

De witte kleur was reeds voor de helft verdwenen en vervangen door eene donkerbruine tint, van den hoogen schoorsteen was een groot stuk afgenomen en de groote mast, zoowel als de fokkemast waren vlak boven het dek afgezaagd.

Op de voorplecht en op het achterdek stonden een paar kleine snelvuurkanonnen en eenige mannen waren bezig al het houtwerk op het dek bruin te overschilderen.

De vergulde letters van den naam van het vaartuig waren verwijderd — en met witte letters stond nu op den boeg te lezen: „King Dick”.

Er waren zeer veel schepen van dezen naam en het zou niet zoo gemakkelijk vallen in dit vaartuig de voormalige „Victoria” te herkennen.

In het kamp was nu alles rustig.

Twee zeeroovers, het geweer over den schouder, liepen langzaam, luid met elkander sprekend voor het blokhuis op en neder, waar Lord Stounon gevangen was.

Deze lag uitgestrekt op een soort brits, ruw van oude planken ineen getimmerd en aan het voeteinde van deze sponde zat Bliss op zijn achterdeel met den

kop op den vuilen deken, en tuurde zijn meester met zijne prachtige groote oogen van onder zijn dichte, ruige wenkbrauwen voortdurend aan.

Eindelijk sloeg Lord Stounon de oogen op en keek om zich heen.

Reeds was de koortsgloed er uit verdwenen en de gewonde gevoelde zich veel beter dan den vorigen dag.

Hij wreef zich met de hand op het voorhoofd en richtte zich een weinig overeind.

Van de plek waar hij lag, kon hij een blik werpen op de weide die zich voor het blokhuis uitstreckte, door de vierkante opening in den wand, die als venster diende en die des nachts met een luik kon worden gesloten.

En op geregelde tijden kwamen daar de beide bewakers voorbij, met het geweer losjes over den schouder, en die nu en dan een blik naar het blokhuis wierpen.

En langzamerhand keerde de herinnering aan wat er gebeurd was in de hersens van den gewonde terug.

Hij zag weer het dek van zijn jacht, waar op dien noodlottigen avond de vreeselijke strijd met de muiters plaats had.

Hij hoorde weer het kraken van de schoten, hij zag hoe de bandieten zijn gasten met messen neerstaken — maar hij zag het als door een nevel, want men had hem toen bewusteloos geslagen.

Wat er daarna met hem geschied was, kon hij zich echter niet te binnen roepen — maar hij begreep het maar al te goed.

Men had hem naar eene plek gebracht, alleen bekend aan de zeeschuimers — en wie weet wat men met hem doen wilde!

Toch begreep Lord Stounon dat hij geen onmiddellijk gevaar liep, want anders had hem men wel aanstonds gedood.

Toen viel zijn blik op den hond.

Hij lokte het beest met een paar vriendelijke woorden en met een onderdrukt gejam van blijdschap kwam het dier kwispelstaartend nader en wreef zijn ruigen kop tegen de hand van zijn meester.

Op eene kleine tafel, bestaande uit een stuk plank op een boomstronk gespijkerd, stond een doosje met kinine en een glas camillethee — met deze primitieve middelen had men naar het schijnt de ziekte van Lord Stounon willen bestrijden.

En hij had het zeker alleen aan zijn ijzersterk gestel te danken, dat hij het overleefd had.

Hij bracht zijne hand naar de rechterzijde van zijne borst en voelde daar het verband dat men om de wond gelegd had.

Zoo voorzichtig mogelijk maakte hij het los en tot zijne vreugde zag hij dat de wonde zich reeds gesloten had en dat de genezing slechts eene kwestie van enkele dagen zou zijn.

Als geneesheer kon hij dit zelf zeker het beste beoordeelen.

En aanstonds kwam het denkbeeld bij hem op, dat bij iederen gevangene all het andere overheerscht — het denkbeeld van de vucht!

Hij gevoelde echter wel, dat hem dit nu nog onmogelijk zou zijn, want hij was veel te zwak en hij zou zeker na eenige kilometers te hebben geloopt weder bezwijken.

Hij zou dus moeten huichelen en zich zoo ziek mogelijk houden.

Waar hij zich echter bevond, kon Lord Stounon volstrekt niet gissen, hij wist niet of hij op een eiland was, dan wel op eene plaats van het vaste land, maar als het laatste het geval was, dat moest het in ieder

geval eene eenzame, afgelegen plek zijn, waar de zeeschuimers geen vrees behoeften te koesteren voor een overval.

Hij gevoelde, dat hij honger had, maar hij kon nergens iets eetbaars ontdekken onder het bereik van zijn hand.

Maar toen viel zijn oog op eene plank, waarop een aantal blikjes met verduurzaamde levensmiddelen, een stuk vleesch op eene schaal, een tros bananen en nog andere eetwaren stonden.

Een enkel op zachten toon gefluisterd woord was voor Bliss voldoende om te begrijpen wat zijn meester wilde.

Met één sprong was hij boven op de plank, met een tweede was hij op den vloer, maar nu met een stuk gebraden vleesch tusschen de tanden.

Lord Stounon at wat van het vleesch waarbij hij zich alleen van zijne handen kon bedienen, gaf den hond zijn portie en toen bracht het schrandere dier op zijn bevel het groote stuk vleesch, dat zeker 10 pond of meer woog, weder op zijne plaats.

En daarop legde Lord Stounon zich weder neder, en begon zorgvuldig zijne kansen op ontvluchting te bestudeeren.

HOOFDSTUK VI.

De ontvluchting.

Het werd avond en het werd opnieuw morgen, en toen Lord Stoun-ton ontwaakte, gevoelde hij zich weder veel sterker dan den dag te voren.

Zijne bewakers traden binnen, wierpen een blik op zijn ingevallen gelaat, spraken fluisterend eenige woorden met elkander en verlieten het vertrek weder, vlugger dan zij gekomen waren, daar de hond verre van vriendelijk gromde.

Lord Stoun-ton had een paar malen gekreund, als iemand die hevige pijn lijdt en de oogen gesloten gehouden.

Een oogenblik later zag hij dezelfde mannen van den vorigen dag weder voor het raam op en neder loopen, op een afstand van ongeveer 5 meter.

Nu en dan zag hij in den loop van den dag ook andere mannen — en een enkele maal herkende hij Melvil, den raddraaier, die met een paar anderen liep te praten.

En laat in den middag trad de ellendeling binnen, nam op eenigen afstand van het bed plaats waarop de gewonde terneder lag en begon:

— Hoe staat het met U, Stoun-ton?

— Ik gevoel mij zeer zwak! antwoordde Stoun-ton met pijnlijk vertrokken gelaat en op doffen toon.

— Maar gij denkt toch niet dat gij zult sterven?

— Dat heeft aan U niet gelegen! hernam Lord Stoun-ton zwakjes.

— Daarover spreken wij niet! antwoordde Melvil op ruwen toon. De hoofdzaak is, dat gij blijft leven! Zoodra gij hersteld zijt, zult gij een briefje schrijven voor uwe naaste familieleden, gij begrijpt wel met welk doel?

— Ja, ik begrijp het, Melvil, je wilt mijn leven verkoopen!

— Dat hebt gij goed geraden, hernam Melvil op brutalen toon. Wij hebben uw jacht — wij hebben

het geld en de kostbaarheden van uwe gasten — al etende komt de eetlust, zooals ik van mijn Franschen vriend Chaloup den stoker heb gehoord, — en wij willen nog meer hebben.

— Ik kan nu nog geen pen vasthouden, hernam Lord Stoun-ton op klagenden toon. Ik gevoel mij zoo zwak, dat ik ternauwernood mijne hand kan oplichten.

— Maar gij schijnt toch vrij van koorts te zijn? riep Melvil uit. Hebt gij dorst?

— Mijn tong lijkt mij aan mijn gehemelte vast te kleven.

— Ik zal u wat eten en drinken laten brengen, zeide Melvil kortaf.

Hij stond op en verliet het vertrek.

Een oogenblik later kwam een van de bewakers binnen met eene pan, waarin een stuk vleesch, wat groente en brood, alles gereedgemaakt door den kok Spyglass.

Lord Stoun-ton hield zich alsof hij met tegenzin van het voedsel gebruikte maar met vreugde voelde hij zijne krachten terugkeeren.

Hij dronk een paar glazen wijn en liet zich toen schijnbaar geheel uitgeput weder achterover vallen.

De bewaker wilde zich weder verwijderen toen Lord Stoun-ton hem terugriep.

— Wilt gij mij niet zeggen wat er van mijn jongen, mijn Richard, geworden is?

— Dat weet niemand! antwoordde de man op ruwen toon. De jongen zal wel verzopen zijn. Hier is hij tenminste niet. En nu heb ik al meer gezegd dan ik mocht loslaten.

Met deze woorden verliet hij het vertrek, terwijl Lord Stoun-ton een smartelijken zucht slaakte en de oogen sloot.

De rest van den dag ging voorbij evenals de vorige.

Nu en dan zag hij eenige bandieten waaronder hij zijne vroegere matrozen herkende. Op geregelde tijden verschenen zijne beide bewakers voor het venster.

Naar zijne schatting moesten zich ongeveer 50 mannen hier bevinden, allen goed gewapend, en met tronies, waarop de laagste hartstochten stonden afgeschilderd.

De avond begon te vallen.

De beide bewakers hadden gemiddagmaald en zaten nu hun pijp te rooken, niet ver van het venster.

Lord Stoun-ton kon den rook van hun pijpen door het open raam zien opstijgen.

— O, als ik slechts een wapen had! mompelde hij. Ik gevoel mij sterk genoeg! Als zij alleen zijn zou ik hen met Bliss wel meester worden!

Hij zag zijne kleederen aan een spijker aan den wand hangen, wierp het dek van zich af, stapte uit het bed, en begon langzaam en voorzichtig op en neder te loopen.

In het eerst gevoelde hij zich nog zeer duizelig, de wond schrijnde erg, en zijne beenen dreigden onder hem weg te glijden.

— Het valt niet mee! zeide hij tot zich zelf. Ik vrees dat ik mijne krachten overschat heb! Alle collega's zouden mij zeker hebben verboden nu reeds mijn bed te verlaten — maar ik wil het niet langer uitstellen — het moet nu gedaan worden.

Zich steunend op de tafel en de ruwe stoelen liep hij voorzichtig door het vertrek op zijne bloote voeten en langzaam voelde hij den bloedsomloop zich herstellen en de duizeligheid verdwijnen.

Met groote behoedzaamheid begon hij zijne kleederen aan te trekken en vervolgens de laarzen die hij in een hoek vond.

Bliss had al dien tijd nieuwsgierig en vol spanning zitten toekijken, verheugd met zijn staartstompje kwispelend maar zonder eenig geluid te geven.

Toen hij geheel was aangekleed at Lord Stoun-ton nog een groot stuk van het gebraden vleesch en zocht toen naar een wapen.

Maar nergens zag hij een geweer staan, nergens vond hij een revolver.

Maar toen viel zijn blik op een koevoet, die in een hoek van het vertrek was neergeworpen en misschien was gebruikt bij het bouwen van dit blokhuis.

Het was eene zware ijzeren staaf — en in de handen van den gewonde werd zij nog zwaarder.

Lord Stoun-ton gebruikte de staaf een kwartier lang bij wijze van halter teneinde zijne spieren te oefenen en tot zijne vreugde bemerkte hij, dat het al beter ging, en dat hij genoeg kracht had om met het wapen een zwaren slag te kunnen toebrengen.

— Wij zullen het met z'n beiden moeten opknappen, Bliss, fluisterde hij den terrier toe, het dier over den schranderen kop strijkend.

Gedurende al dien tijd had hij telkens een blik naar buiten geworpen om zich te overtuigen dat de beide bewakers nog op dezelfde plek waren.

Het was reeds zoo donker, dat men van buiten af onmogelijk meer zou kunnen zien, of er al dan niet iemand op hed bed lag.

Heel in de verte ontwaardde Lord Stoun-ton den gloed van een paar kampvuren.

Zij waren zeker minstens een halven kilometer van het blokhuis verwijderd, en als hij kon beletten dat zijne beide bewakers van het vuurwapen gebruik maakten dan waren zijne kansen misschien nog niet zoo slecht.

Geduldig op een stoel zittend, teneinde zijne krachten te sparen, bleef Lord Stoun-ton wachten tot hij den rook niet meer zag, hetgeen een bewijs was, dat de beide bandieten hun rondwandeling om het blokhuis weder begonnen waren.

Hij liet hen een paar malen rondloopen en telde de seconden die tusschen iedere nieuwe verschijning van het schijnsel hunner pijpen verliepen.

En eindelijk waagde hij het.

Juist toen de beide mannen nogmaals voorbij het venster waren gegaan, kroop hij voorzichtig door de opening, en Bliss sprong hem na.

Hij sloop naar een hoek van het blokhuis en greep den koevoet met beide handen stevig vast.

Zijn hart klopte met bonzende slagen want binnen enkele tellen zou zijn lot beslist zijn.

Onbewegelijk, zonder dat er een haar aan hem bewoog, stond Bliss naast hem.

Het schrandere dier scheen te beseffen wat er gaande was, en hield den blik onafgewend op zijn meester gevestigd, alle spieren gespannen en wachtend op het bevel om aan te vallen.

Toen klonken er voetstappen — en het volgend oogenblik kwamen de beide bandieten den hoek weder om.

— Pak aan Bliss! klonk de bevelende stem van Lord Stoun-ton.

Met een korten gedempten snauw vloog de terrier een der bandieten naar de keel.

Door het gewicht van den hond werd de man omvergeworpen — en zijn leven was teneinde....

De tanden van den hond begroeven zich in zijne keel, — — hij tastte vruchteloos naar zijne revolver, — — de meedoogenlooze tanden lieten hem niet los — — — —

De tweede bandiet, volkomen verrast, wilde zijn geweer van den schouder rukken en dat werd zijn ongeluk, zijne revolver had hem misschien nog eenige kans gegeven.

Want — de koevoet zwaaide door de lucht en trof den man terzijde van het hoofd.

Met een doffen kreet stortte hij voorover en begroef het gelaat in het vochtige gras.

Onbewegelijk bleef hij liggen.

Lord Stounon verloor geen tijd.

Hij bukte zich, raapte een van de geweren op, maakte de tasch met munitie van een der gordels los, en maakte zich ook meester van een breed jachtmes en de beide revolvers.

Toen riep hij met zachten toon den hond, die zijn slachtoffer slechts noode losliet, en hij vluchtte de duisternis in, in de richting van het woud, waarvan hij den omtrek vaag in de verte kon onderscheiden, en daarbij verwijderde hij zich instinctief zoo ver mogelijk van de kampvuren.

Maar spoedig gevoelde hij, dat hij zeer veel van zijne krachten gevergd had. Zijne slapen bonsden en hij voelde zijne beenen onder zich trillen.

Zijn hart klopte alsof het zou barsten en hij moest gaan zitten op een afgehouden boomstronk, niet ver van het woud.

Toch durfde hij niet lang uit te rusten, want hij moest vreezen, dat men zijne bewakers zou komen aflossen en dan zou zijne ontvluchting natuurlijk aanstonds ontdekt worden.

Hij stond weer op, en liep in de richting van het riviértje, dat hij op eenigen afstand hoorde kabbelen.

Hij leschte zijn dorst en Bliss volgde zijn voorbeeld en daarop zette Lord Stounon zijn tocht naar het woud voort.

Pas toen hij de kruinen van de zware boomen boven zich zag, gevoelde hij zich wat geruster, want het zou niet zoo gemakkelijk zijn, zijn spoor in dit oerwoud terug te vinden.

Hij drong zoo diep mogelijk in het woud door,

nu en dan rustend, en eindelijk was hij zoo gelukkig een rotshol te ontdekken, waarvan de bodem met fijn zand was bestrooid, en waar hij een nachtleger bereidde van droge bladderen.

Doodelijk vermoeid, wierp hij zich terneder, zich toevertrouwend aan de waakzaamheid van den terrier, die zich aan den ingang van het hol had uitgestrekt.

Maar de nacht verliep, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Zoo de bandieten zijn vlucht al ontdekt hadden, waren zij hem in ieder geval toch nog niet op het spoor gekomen.

De nachtrust had Lord Stounon zeer verkwikt en hij gevoelde zich versterkt en bereid om alle gevaren onder het oog te zien.

Hij begon met zich te overtuigen van den stand van zijn arsenaal en bemerkte dat hij beschikte over 60 geweerpatronen en ruim honderd revolverkogels zonder te rekenen de twaalf schoten, die er op zijne beide revolvers zaten. En voorts bezat hij een uitstekend en sterk jachtmes.

Toen dacht hij erover, waar hij zich ergens kon bevinden.

Naar den plantengroei te oordeelen was hij in ieder geval in een tropisch land, daarvan getuigde de prachtige warings, de lianen, de baobabs en de welriekende heesters.

In de takken der geweldige boomen schetterden helkleurige papegaaien en paradijsvogels en kleine sierlijke aapjes snelden elkander in vroolijk spel achterna.

Maar van olifanten geen spoor, noch van tijgers en van andere bewoners van de Indische Jungel.

En na dat alles overdacht te hebben kwam Lord Stounon tot de ontdekking dat hij honger had.

En toen deed zich eene groote moeilijkheid voor.

Want wel had een voldoende voorraad munitie, maar als hij er gebruik van maakte, dan zou wellicht het geluid van de losbarsting zijne achtervolgers op zijn spoor brengen.

Maar ook nu zou Bliss redding brengen.

De hond was buitengewoon snel en hij zou er wellicht in slagen een of ander dier te vangen, zonder dat Lord Stounon van zijne vuurwapens gebruik behoefde te maken.

Dit bleek spoedig het geval te zijn.

Een klein aardvarken liep op een 5-tal meter afstand van het hol, onder luid geknor en blijkbaar bevreesd door de aanwezigheid van een menselijk wezen.

— Pak aan Bliss! riep Lord Stoun-ton zacht, naar het kostelijk wild wijzend.

Voor het aardvarken was het noodlottig, dat de terrier het bevel zoo goed begreep, want het volgende oogenblik had het onder de scherpe tanden van den hond den geest gegeven.

Het ging hem niet erg vlot van de hand, maar Lord Stoun-ton slaagde er toch in het aardvarken te villen, en daarop verzamelde hij wat droge bladeren en takken en legde een klein vuur aan met behulp van een doosje lucifers dat hij tot zijne innige vreugde in een zak van zijn goed had gevonden.

Hij vervaardigde een soort spits, dat waarschijnlijk de lachlust van iederen kok zou hebben opgewekt en braadde het varken, waarvan hij met smaak een stuk opat.

Daarop vervolgde hij zijn tocht na het overige deel van het varken op zijn rug te hebben geladen.

Hij vond nog eenige bananen, die een voortreffelijk voedsel opleverde en leschte zijn dorst met het water van het kleine riviértje, hetwelk hij na een half uur loopens terug had gevonden.

Dien dag verwijderde hij zich steeds verder van de kampvuren en om 2 uur in den middag, na veel

te hebben gerust, bereikte hij den voet van de bergen, of liever van de hooge heuvels, die zich in het Noorden verhieven.

En nog altijd wist Lord Stoun-ton niet, waar hij zich bevond.

Hij sneed opnieuw een stuk van het vleesch, at er een paar bananen bij, rustte een paar uren, verzorgde zijn wonden door er een compres op te leggen van geneeskrachtige kruiden, welke hij tot zijne blijdschap gevonden had, en waarvan hij met water uit de rivier een soort pap had gemaakt en begon toen de helling van een der hoogste heuvels te beklimmen, teneinde vandaar een beter uitzicht over den omtrek te verkrijgen.

Dat was zeker, hij bevond zich in eene weinig bezochte streek, want tot dusverre had hij nog geen enkel spoor van menschen ontdekt.

Een normaal, gezond mensch zou den heuvel, nauwelijks 300 meter hoog, in minder dan een half uur hebben beklommen, Lord Stoun-ton deed er 2 uren over, daar hij vaak moest rusten.

Maar eindelijk bereikte hij den top en liet zijne blikken om zich heen dwalen.

Een kreet van bittere teleurstelling ontsnapte hem!

Overal, waar hij heenkeek, zag hij niets dan de eindelooze oppervlakte van den Oceaan! Hij bevond zich op een eiland.

Onbekend maakt onbemind
Vraag dus cigaret Dubec 3.

HOOFDSTUK VII.

De vergelding.

Lord Stoun-ton zonk neder en begroef het gelaat in de handen.

Nu pas drong het gevaar, waarin hij verkeerde, tot hem door.

Het eiland was zeer groot, maar tenslotte zouden de bandieten er toch in slagen hem weder te vangen, en dan was zijn lot niet twijfelachtig.

Hij begreep wel, dat hij zich op een volkomen onbewoond eiland moest bevinden, want anders zouden de bandieten het niet hebben uitgekozen om er hun basis van te maken.

Hij zou zich dus tot niemand om hulp kunnen wenden, geen sterfelijk wezen zou hem terzijde kunnen staan.

En toch was hij vast besloten tot het uiterste te strijden.

Hij zou zich verdedigen, totdat zijne munitie was opgebraakt, en zijne trouwe Bliss zou hem helpen daarbij.

De dichtst bijzijnde kust bevond zich op nauwelijks 2 Kilometer afstand.

Zij was tamelijk zandig en vormde juist tegenover den heuvel, waarop hij zich bevond, eene vrij diepe baai.

Hier en daar verhieven zich kleine boschjes van palmboomen.

Lord Stoun-ton begreep, dat hij daar zijne maaltijden zou kunnen verrijken met mosselen of oesters en hij begon den heuvel aan de zeezijde weder af te dalen.

Hij volgde eenigen tijd den oever van de baai en vond daar inderdaad zeer smakelijke mosselen en die ook bij Bliss zeer in den smaak vielen.

Maar eensklaps gebeurde er iets zeer eigenaardigs met den hond.

Hij bleef eensklaps op dezelfde plek staan, stak

den neus in den wind, staarde naar de overzijde van de baai, die van hier slechts flauwtjes zichtbaar was en begon eensklaps als dol te blaffen.

Niet dan met moeite kon Lord Stoun-ton den hond tot rust brengen.

Het dier zweeg, maar bleef onrustig rondloopen, en plotseling, voor Lord Stoun-ton het kon verhinderen, had hij zich in het water geworpen en zwom met krachtige slagen, nu en dan blaffend, naar den overkant van de baai, die hier omstreeks een kilometer breed was.

Verwonderd over dit zonderling gedrag van den hond, bleef Lord Stoun-ton het dier even nakijken, in de meening, dat de hond wel spoedig zou terugkeeren.

Maar eensklaps tuurde hij aandachtig naar de overzijde van de baai.

Ja, hij vergiste zich niet! Daar kronkelde eene fijne rookspiraal omhoog, dicht bij een klein boschje tamarindeboomen. En, daarginds dreef iets op de golven, dat er uitzag als een reusachtige visch.....!

— Een duikboot! kreet Lord Stoun-ton. Hoe komt die hier? Is het er een van de Engelsche Marine?

Zonder naar een antwoord op deze vraag te zoeken, begon Lord Stoun-ton, zoo snel zijn toestand het toeliet, den oever van de baai te volgen.

Zijn hart klopte luid.

Zou hij daarginds vrienden vinden? Ja, het kon bijna niet anders!

De terrier had nu bijna de helft van den afstand afgelegd.

Hij zwom geregeld door, alsof hij een bepaald doel had, waarvan hij onder geen omstandigheden mocht afwijken.

Op honderd meter afstand van het boschje bleef Lord Stoun-ton plotseling staan.

De hond had den zandigen oever bereikt en snelde nu als dol blaffend naar het boschje.

Daar kwam een knaap te voorschijn, die den hond tegemoet liep, naast hem neerknielde en zijn trouwen kop snikkend aan zijne borst borg....

Die knaap was zijn zoon!

Met een schreeuw, die zich als het ware uit zijne borst losscheurde, stormde Lord Stoun-ton vooruit.

De knaap was opgesprongen op het hooren van dien kreet.....

Het volgende oogenblik lagen vader en kind aan elkanders borst.

Wat al vragen werden er niet gewisseld, terwijl de heete tranen van dankbaarheid over de wangen van den gelukkigen vader stroomden!

Maar eindelijk riep Lord Stoun-ton uit:

— Maar waar zijn dan toch de brave menschen, die je zoo wonderbaarlijk gered hebben, Richard?

— Hier zijn wij, Mylord! klonk een stem achter hem.

John Raffles stond achter hem en een weinig verder keken Charly Brand en Henderson aangedaan naar de kleine groep.

Lord Stoun-ton was opgesprongen en op Raffles toegeijld.

Hij greep zijne hand en drukte die, alsof hij haar wilde verbrijzelen.

— Ik dank U uit den grond van mijn hart voor alles wat gij gedaan hebt, mijnheer, stamelde hij. Noem mij Uw naam, opdat ik dien nimmer meer zal vergeten!

Raffles keek hem ernstig aan en zeide toen op vasten toon:

— Luister, Mylord! Door een gelukkig toeval heb ik Uw eenigen zoon het leven kunnen redden. Ik ben de bezitter van de duikboot, welke gij daarginds voor anker ziet liggen, en die geruimen tijd in de onmiddellijke nabijheid van uw stoomjacht is gebleven. Ieder ander zou in mijne plaats natuurlijk juist hetzelfde hebben gedaan. Ik ben ook voornemens, U nog verder te helpen, en als ik dat doe, dan ver-richt ik niets anders dan mijn plicht. Maar ik doe het slechts op deze voorwaarde, dat gij niet meer naar mijn naam vraagt! Ik kan U dien niet zeggen, om redenen, welke U waarschijnlijk weinig belang in-boezemen. Neemt gij daarmede genoegen?

Lord Stoun-ton, die verbaasd had toegeluisterd, antwoordde nu aarzelen-d:

— Als gij het wenscht, dan schik ik mij natuurlijk naar uw verlangen.

— Ik verzeker U, dat de redenen, welke ik moet laten gelden, voor mij van het grootste gewicht zijn, hernam Raffles.

— Dan mag ik niet aandringen, kwam Lord Stoun-ton. Maar dit verandert, zooals gij wel be-grijpen zult, niets aan mijne gevoelens jegens den redder van mijn zoon. Groote God! als gij daar eens niet toevallig geweest waart! Zeg mij, kunnen wij dit eiland niet aanstonds verlaten? Ik ben gisteren uit de handen gevlucht van de schurken, die mij hierheen hadden gebracht. Maar wie kan zeggen, of zij mijn spoor niet spoedig hervinden? Waar zijn wij hier?

— Op een der onbewoonde eilanden van de Andaman-Groep, antwoordde Raffles. Wij zullen het eiland dadelijk verlaten, maar ik denk toch wel, dat gij Uw jacht zult willen meenemen?

— Het is dus hier? riep Lord Stoun-ton uit.

— Ja, de bandieten zijn doende, zijn uiterlijk zooveel mogelijk te veranderen. Ik heb hen heden-morgen bij den arbeid bespied. Zij hebben de schoor-steenpijp aanzienlijk verkort, de masten afgezaagd en zijn nu bezig de witte kleur in eene zwarte te ver-anderen.

— Maar wilt gij mij niet zeggen, hoe gijzelf hier gekomen zijt? vroeg Lord Stoun-ton.

— De reden is zeer eenvoudig! antwoordde Raffles glimlachend. Ik had Richard beloofd, dat ik alle onbewoonde eilanden hier in de buurt zou afzoeken, tot ik het jacht, of Uzelf gevonden had. Het lot was ons gunstig, want reeds den vierden dag kwamen wij hier, en zagen het stoomjacht liggen. Laat ik er aan toevoegen dat Richard nimmer getwijfeld heeft aan Uwe redding! Hij meende dat een man als zijn vader onmogelijk den dood door roovers-handen had kunnen vinden!

Lord Stoun-ton streek den knaap vol liefde over het hoofd en zeide:

— Het had toch wezenlijk niet zooveel gescheeld, mijn jongen! Maar nu is alles weer goed! En wij vertrekken, zoodra het onzen redder goeddukt!

— Mij nentwege aanstonds! kwam Raffles. Maar ik wilde meer doen, dan U naar eene veilige haven brengen. De moordenaars moeten gestraft worden, dat dievennest moet worden uitgerooid! En dat kunnen wij het gemakkelijkst doen, als wij het eenige

vaartuig, waarover de bandieten beschikken, medenemen!

— Maar acht gij dat mogelijk? riep Lord Stoun-ton uit.

— Er zijn weinig dingen, welke ik onmogelijk acht, Mylord! antwoordde Raffles bedaard. Wij zullen wachten, tot de duisternis is gevallen, en dan varen wij om het eiland heen naar het jacht, waar zich natuurlijk slechts enkele bewakingsmanschap-pen bevinden. De rest kampeert te land, of woont in de houten hutten, welke ik door de periscoop heb kunnen waarnemen. Wij zullen die bewakers over-weldigen, na het jacht langszij te zijn gekomen, en daarna nemen wij het op sleeptouw. Het is een groot geluk, dat de zee zoo kalm is als een meer.

— Al was dat niet zoo, mijnheer, dan nog zou ik uw plan volkomen goedkeuren! riep Stoun-ton uit. Liever verlies ik mijn jacht, dan dat ik zou toelaten dat het in handen van die schurken blijft!

— Dan hebben wij verder niets te doen, dan de duisternis af te wachten. Sta mij toe, dat ik mijne vrienden bij U introduceer!

De rest van den dag verliep, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Er werd wat gejaagd — met de electrische geweren van den zonderlingen redder, die zich aan boord van de duikboot bleken te bevinden, en welke in het geheel geen geluid gaven bij het afvuren, zonder dat men zich echter te ver van de duikboot ver-wijderde, daar steeds de kans bleef bestaan dat de bandieten het spoor van den vluchteling terug-vonden.

Toen de duisternis begon te vallen scheepten de vier mannen en de knaap zich in.

Lord Stoun-ton was ten uiterste verbaasd bij de aanschouwing van het inwendige van de duikboot, maar hij was een gentleman van het echte stempel en hij dacht er niet aan eene nieuwsgierigheid aan den dag te leggen nu de redder van zijn eenig kind er blijkbaar prijs op stelde niet te worden onder-vraagd.

Het luik werd gesloten nadat de landingsbrug was ingehaald, Henderson nam achter het stuurrad plaats, en langzaam verliet de „Bruinvisch” haar ligplaats en stevende naar zee.

Ruim een uur later voer de duikboot ongeveer een meter onder water, de baai binnen, waar de „Victoria” voor anker lag.

Het was nu volkomen duister.

Als eene slang gleed de „Bruinvisch” naar het stoomjacht en vlak er naast liet Henderson, door water uit de tanks te persen, haar boven water komen, zoodat het dek op een paar centimeters boven de oppervlakte verrees.

Aan boord van het stoomjacht scheen alles rustig te zijn.

Raffles verzamelde zijne troepen in de voorste kajuit en begon:

— Wij weten niet nauwkeurig hoeveel mannen er aan boord zijn, maar in ieder geval moet een onzer hier blijven, met Richard, teneinde de duik-boot niet geheel en al onbeheerd achter te laten. Gij zult zeker wel willen meedoen, Mylord?

— Zeker! riep Lord Stoun-ton uit. Ik wil eigen-handig die schurken straffen voor hun misdaden!

— Dan zal mijnheer . . . Jackson wel hier moeten blijven! hernam Raffles zich tot Charly wendend. Geef goed acht op onze seinen, en houd u gereed dadelijk weder zee te kunnen kiezen! Voorzie u van uwe revolver, want misschien zal zij wel een woordje mee moeten spreken. Mijn vriend hier zal aan zijne vuisten wel genoeg hebben, vervolgde hij glim-lachend, op Henderson wijzend. En nu vooruit! Het tijdstip is gunstig, want het tij loopt zee-waarts!

Het luik werd behoedzaam geopend, en de drie mannen klommen naar het dek.

Daar bleven zij een oogenblik staan luisteren.

Door de stilte van den nacht klonk een ruw matrozenliedje.

— Zij zitten op de voorplecht! zeide Raffles fluisterend. Dat treffen wij goed! Daar is eene openstaande patrijspoort, — laten wij daar binnen-klimmen!

Hij gaf zelf het voorbeeld en was het volgende oogenblik door de ronde opening verdwenen.

Henderson en Lord Stoun-ton volgden hem op den voet.

— Nu zullen wij ons maar aan uwe leiding overgeven, Mylord! fluisterde Raffles. Gij kent natuurlijk den weg op uw eigen schip beter dan wij!

Lord Stoun-ton knikte en bracht de beide mannen door een tamelijk breede gang naar den voet van eene trap die naar het voordek leidde.

De stemmen van een viertal mannen waren hier duidelijk te hooren.

Zij schenen te kaarten of te dobbelen en vloekten om het hardst.

Daar er op de trap maar ruimte was voor twee mannen tegelijk, die naar boven konden gaan, zoo toog Henderson, die wel voor twee gold vooruit, terwijl Raffles en Henderson volgden.

Juist toen Henderson het hoofd boven den koekoek uitstak stiet hij met de grijpende hand iets om, dat met luid geraas neerviel.

Een luide vloek weerklonk en de vier bandieten sprongen op.

Maar reeds was Henderson tusschen hen.

Hij greep er een beet en slingerde hem tegen het dek, waar de man bewegingloos bleef liggen.

De tweede greep naar zijn mes, maar hij had niet den tijd er gebruik van te maken, want de reus greep hem om het midden en wierp hem met kracht tegen de verschansing.

Met de revolver in de vuist drongen Raffles en Lord Stounon op de beide andere bandieten in, toen een der kerels uitriep:

— Schenk ons het leven, Mylord — en ik zal u iets mededeelen voor u en uw zoon van het grootste gewicht!

— Grossby! riep Lord Stounon uit. Jij dus ook al! Je verdiende dat ik je op staanden voet een kogel door het hoofd joeg!

— Ik denk wel, dat gij genade voor recht zult laten gelden, Mylord, als ik u zeg wat ik weet over den dood van uw zoon!

— Wat! kreet Lord Stounon. Wat wil je zeggen? Weet je wie van jullie mijn kind zoo verraderlijk in zee heeft geworpen?

— Het was geen der onzen, Mylord — mijnheer Treslong deed het! Tricoïn en ik willen er op zweren, voor welke rechtbank gij wilt!

— Gerechte God! riep Lord Stounon verbijsterd uit. Mijn eigen neef! En hebt gij dat gezien, — gij en Tricoïn?

— Ja Mylord! Het was een half uur voor de muiterij uitbrak!

— Ik heb het steeds wel gedacht! zeide Raffles bedaard. Maar dat alles kunnen wij later bespreken. Wij moeten nu snel weggkomen, want aanstonds kunnen de bandieten hier zijn — zij moeten het leven hier aan boord gehoord hebben! Henderson, bindt die kerels! En — stevig! Wat zij te zeggen hebben kunnen zij voor de rechtbank te Rangoon

herhalen en Mylord zal dan naar eigen goeddunken voor hen kunnen pleiten!

Henderson volgde dadelijk het bevel op en intusschen ijlden Raffles en Lord Stounon naar den voorsteven en brachten den tros uit.

Daarmede liet Raffles zich langs den ankerketting zakken en sprong toen over op het dek van de duikboot, waar Charly den tros snel aan een stalen ring op den achtersteven bevestigde.

Vervolgens klauterde Raffles weder aan boord, en het anker werd gelicht.

Charly had intusschen alles in gereedheid gebracht om dadelijk te kunnen vertrekken.

Toen de vier bandieten aan boord van het jacht allen stevig gebonden waren zeide Raffles:

— Mylord — ik meen dat het goed zal zijn als gij en ik hier aan boord blijven, niet alleen om deze kerels te bewaken maar ook om het vaartuig te besturen. James, keer terug naar de duikboot en zeg dat wij vertrekken. Vaar aan de oppervlakte zoo lang het eenigszins mogelijk is. En laat mijnheer Jackson koers zetten naar Rangoon.

Binnen enkele minuten was alles in gereedheid, de duikboot voer langzaam voor het jacht om, de tros spande zich, — en fier gleed de „Victoria”, half wit, half zwart — de baai uit.

De roovers aan land hadden toch blijkbaar niets gehoord en zouden den volgende morgen zeker vreemd opzien wanneer zij bemerkten dat het jacht verdwenen was en daarmede het eenig middel om van het eiland af te komen.

De reis was zoo voorspoedig als men slechts verlangen kon.

Het grootste gedeelte van de reis voer de „Bruinvisch” aan de oppervlakte en vader en zoon konden door den scheepsroeper met elkander praten.

Tegen den avond van den tweeden dag bevond het zonderlinge konvooi zich op drie zeemijlen van de kust, in het gezicht van Rangoon!

Toen bracht Charly op last van Raffles, de tijding van de ontdekking van het dieveneiland draadloos over naar de havenautoriteiten; zonder evenwel den naam te noemen van het schip dat de boodschap verzond.

Op een mijl afstand van de haven liet Raffles de beide schepen stilliggen en zeide op ernstigen toon tot Lord Stounon, die zich hoe langer hoe meer

verbaasde over de handelwijze van zijn zonderlingen medereiziger:

— Ik zal nu den man, dien gij mij James hebt hooren noemen, hier roepen, en hij moet stoom maken, zoodat uw schip met eigen kracht de haven kan binnenstoomen. Ik ben er niet op gesteld dat mijne duikboot te Rangoon gezien wordt. Misschien zult gij later wel eens inzien waarom ik niet anders kon handelen. Wij drieën zullen voldoende zijn het schip te besturen, en desnoods kan die Grossby helpen. De man schijnt nog niet geheel en al verdorven te zijn, als wij mogen afgaan op de verhalen die hij ons tijdens de reis gedaan heeft.

— Ik had het nooit van hem gedacht! mompelde Lord Stouton.

— Geldzucht, Mylord! Niets anders dan geldzucht, die aansprakelijk is voor drie kwart van alle misdaden welke op aarde bedreven worden! Richard komt natuurlijk ook aan boord. Zoodra gij zijt aangekomen geeft gij zeker die vier schurken in handen van de politie over en deelt haar alles mede, wat gij weet. Daarop zult gij natuurlijk onderzoek doen naar dien fraaien neef, die moordenaar is geworden om uw geld en titels te erven! Nu bestaat de kans dat hij reeds naar Engeland is vertrokken om zich meester te maken van uwe bezittingen, daar iedereen daar wel in de overtuiging zal verkeeren, dat gij door de zeeschuimers vermoord zijt. Is dat zoo, dan stel ik weder mijne duikboot tot uwe beschikking, om eene poging te doen hem nog in

te halen. Mijn schip loopt bijna tweemaal zoo snel als de vlugste mailboot.

— Ik dank u hartelijk voor dat aanbod, mijnheer, zeide Lord Stouton, en ik neem het gaarne aan, als het noodig mocht zijn!

Het bleek inderdaad noodig te zijn, want toen de „Victoria” zeven uur later de haven van Rangoon was binnengeloopen, op eigen kracht, terwijl de „Bruinvisch”, alleen met Charly aan boord, op een kabellengte uit de kust onder water bleef heen en weder kruisen, toen bleek bij navrage dat Treslong zich juist een week te voren aan boord van de „Suffolk” naar Engeland had ingescheept.....

Maar de vergelding waakte.

Slechts een dag na de aankomst van de „Suffolk” te Southampton kwam daar de duikboot aan.

En een etmaal later was Treslong gevangen genomen, op beschuldiging van poging tot moord.

Drie weken later werden Grossby en Tricoin, die van uit hun schuilplaats getuige waren geweest van de misdaad, gehoord, en legden hun verklaringen af.

De laffe schurk werd veroordeeld tot tien jaren gevangenisstraf — en Henderson vond dat het veel te weinig was!

Wat het Pirateneiland betrof — vier dagen na het vertrek van de duikboot kwam er een oorlogsschip voor anker voor het eiland, en de bandieten werden allen gevangen genomen, eenigen echter pas na eene langdurige klopjacht over het gansche eiland.

De volgende aflevering (No. 343) bevat:

EEN DAG BURGGRAAF.

